

Лиахона

Как се превеждат Писанията? с. 20

Да опознаем нашия нов
апостол, старейшина
Роналд А. Расбанд, с. 12

Възрастни двойки:
Призовани да служат, с. 26

Когато съпрузите имат
трудности с порнографията,
съпругите също имат
нужда от изцеление, с. 34

Научи се да свириш химн
за 10 минути, с. 54

*„Така казва Господ,
Аз ще те оприлича,
о, доме Израилев, на
едно облагородено
маслиново дърво,
което един човек взе и
отгледа в лозето си ...
... И благословени сте
вие; и понеже бяхте
усърдни в работата си
с мене в лозето ми, и
спазвахте заповедите
ми, и ми възвърнахте
отново естествения
плод, така че лозето
ми да не е повече
развалено и лошият
да е изхвърлен, ето,
вие ще се радвате
с мене на плода на
лозето ми“.*

Яков 5:3, 75

Маслините, садени във всички средиземноморски страни, се споменават многократно в Писанията, например гълъбът, донесъл маслинов лист на Ной, Спасителят, когато проповядва на Елеонския хълм (засаден с маслини) или алегорията на Яков за маслиновите дръвчета.

ПОСЛАНИЯ

- 4** **Послание на Първото президентство: Пророчество и лично откровение**
От президент Хенри Б. Айринг
- 7** **Послание за обучение при посещение: Дъщери на нашия Вечен Отец**

АКЦЕНТИ

- 12** **Старейшина Роналд А. Расбанд: способен ръководител, отдаден баща**
От старейшина М. Ръсел Балард
Обичащ съпруг и баща, старейшина Роналд А. Расбанд е развил ръководни умения чрез години работа с успешни бизнес и църковни ръководители.
- 18** **Той е епископът?**
От Патрик Дж. Кронин III
Разбирах защо тя не можеше да повярва, че сега служех като епископ. Преди тридесет години бях много различен човек.

НА КОРИЦАТА

Предна корица и задна корица, вътрешна страна Фотографии от Лес Нилсън. Предна корица, вътрешна страна: Фотография © RayTango/Thinkstock.

- 20** **Превод на Писанията: на езика на сърцето ни**
От Р. Вал Джонсън
Четенето на Писанията на нашия език е като едно духовно завръщане у дома.
- 26** **Миговете на възрастните мисионери**
От президент Ръсел М. Нелсън
Каним ви да се молите дали да се възползвате от възможността да създавате заедно прекрасни моменти като мисионери.
- 28** **Възрастни мисионери: необходими, благословени и обичани**
От Ричърд М. Ромни
Възрастните двойки откриват, че мисията е по-гъвкава, по-евтина и по-радостна, отколкото са предполагали.
- 34** **Когато порнографията удари дома – и двамата съпрузи имат нужда от изцеление**
Името не е дадено
Епископ споделя как помага не само на съпрузите, които имат трудности с порнографията, но и на техните съпрузи, които също толкова имат нужда от изцелението на Спасителя.

- 38** **Стражи на кулата**
Обогатете своето разбиране за пророците, като научите как те приличат на стражи на кулата.

РАЗДЕЛИ

- 8** **Размисли: Точни ли са указанията?**
от Рут Силвър
- 9** **Служба в Църквата: Благодарим за вашата служба**
Името не е дадено
- 10** **Евангелска класика: Свещеничеството: една сигурна котва**
От старейшина Л. Том Пери
- 40** **Гласове на светиите от последните дни**
- 80** **Докато се срещнем отново: Търсене на духовни дарове**
От президент Джордж К. Кенън

48

44 Разпознаване на фалшификациите на Сатана

От Денис С. Гонт

Когато разгледаме различията между лъжите на Сатана и ученията на Христос, вместо приликите, ще можем да разпознаем фалшификатите на Сатана.

48 Профили на пълнолетни младежи: Благословии в Мадагаскар

От Минди Ан Селу

Въпреки че живее в страна с много проблеми, Солофо Равелояна чувства, че животът му е изпълнен с благословии.

Вижте дали ще успеете да намерите Лиахоната, скрита в този брой. Жокер: За да я откриете, следвайте пророка.

50 Духовна стабилност: построяване на непотопяем кораб

От старейшина Дейл Г. Ренлънд

Точно както един кораб трябва да бъде внимателно построен, за да бъде стабилен, всеки от нас може да придобие стабилност в живота си със следните четири принципа.

54 Научи се да свириш химн за 10 минути!

От Даниел Картър

57 Решена да се откажа

От Гретчен Блекбърн

Бях готова на всичко, за да се откажа да свиря на пиано, затова, когато родителите ми казаха, че мога да се откажа, ако науча 50 химна, се захванах за работа.

58 Шок, скръб и Божият план

От Паола Кашупи

Когато погледна назад към най-съкрушителното преживяване на моя живот, сега знам, че Небесният Отец е бил с мен през цялото време.

60 Дори ако сте срамежливи

От старейшина Жосе А. Тейксеира

Доверявайте се на Господ и Той ще благославя усилията ви да споделяте Евангелието.

62 Нашето пространство

63 Плакат: Добре ли изглежда?

64 Въпроси и отговори

В училище ми се подиграват, затова че съм светия от последните дни. Знам, че трябва да защитавам вярванията си, но е толкова трудно! Как мога да бъда достатъчно смел?

76

66 Отговори от един апостол: Какво правят апостолите?

От старейшина Дейвид А. Беднар

67 Мир в сърцето ми

От Керъл Ф. Макконки

Когато видях пророка и го чух да говори, почувствах мир.

68 Свидетелството на Итън

От Лари Хилър

Изглеждаше, че само Итън нямаше свидетелство.

70 Песос за Небесния Отец

От Анхела Пеня Далек

Останах без никакви пари, Ана се запита: „Какво ще ядем утре?“

72 Следване на пророци и апостоли

От Джена Кофърд

Как можете да следвате пророка през този месец?

74 Герои от Книгата на Мормон: Алма се покаява

75 Мога да чета Книгата на Мормон

76 Разкази от Книгата на Мормон: Алма кръщава много хора

79 Страница за оцветяване: Господният ден е специален ден

АПРИЛ 2016 Г., ГОД. 23, БР. 1
ЛИАХОНА 13284 112

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф
Кворумът на дванадесетте апостоли: Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън, Роналд А. Расбанд, Гари Е. Стивънсън, Дейл Г. Ренлънд

Редактор: Джозеф У. Ситати
Помощник-редактори: Джеймс Б. Мартино, Керъл Ф. Макконки

Съветници: Браян К. Ашън, Рандъл К. Бенет, Крейг А. Кардън, Шерил А. Есплин, Кристофел Голдън, Дъглас Д. Холмс, Лари Р. Лорънс, Керъл М. Стивънс

Изпълнителен директор: Дейвид Т. Уорнър
Директор подпомагане на семействата и членовете: Винсънт А. Вон

Директор църковни списания: Алян Р. Лойбърг
Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Р. Вал Джонсън
Помощник-административен редактор: Райън Кар
Помощник публикации: Меган Вехоф

Набор и редакция: Бритни Бийти, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едурдс, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен Портьер Гон, Джил Хакинг, Шарлът Ларкабал, Минди Ан Лийвит, Майкъл Р. Морис, Сали Джонсън Оуджърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричард М. Ромни, Минди Ан Селу, Пол Вандерберге, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление: Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Тад Р. Питърсън
Дизайн: Джанет Андрюс, Фей П. Андрус, Манди М. Бентли, С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Сюзън Лофгрен, Скот М. Мууи, Марк У. Робинсън, Брад Тийър, К. Никол Уолкърхорт

Координатор интелектуална собственост: Колет Небъкър Аун

Директор производство: Джейн Ан Питърс
Производство: Кони Бауторп Бридж, Джули Бърдет, Кейти Дънкан, Брайън У. Джиджи, Денис Кърби, Джини Дж. Нилсън, Гейл Тейт Рафърти
Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крег К. Седжуик

Директор разпространение: Стивън Р. Крисчънсън

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org; или на адрес *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава „компас“ или „нещо, което напътства“) се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, тайтани, тай, тонга, украински, урду и вьетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2016 на Intellectual Reserve, Inc. Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-мейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2016 Vol. 23 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Идеи за семейни домашни вечери

Това издание съдържа статии и дейности, които могат да бъдат използвани за семейна домашна вечер. Следва един пример.

„Дори ако сте срамежливи“, с. 60: Можете да споделяте Евангелието по време на семейна домашна вечер! Обсъдете като семейство какви страхове ви затрудняват да споделяте Евангелието. Бихте могли да се помолите като семейство Господ да ви помага да се чувствате уверени при споделяне на Евангелието и след това да се помолите, за да разберете кого можете да поканите на семейна домашна вечер. Бихте могли да поканите член на семейството да даде свидетелство по време на урока. Може да изберете да преподадете урок за Възстановяването или плана на спасение. Бихте могли да запишете своите преживявания и чувства във вашия дневник.

ПОВЕЧЕ ОНЛАЙН

Лиахона и други материали на Църквата са на разположение на много езици на www.languages.lds.org. Посетете [facebook.com/liahona.magazine](https://www.facebook.com/liahona.magazine) (достъпна на английски, португалски и испански), за да откриете вдъхновяващи истории, идеи за семейна домашна вечер и материали, които да споделяте с приятели и роднини.

ТЕМИ В ТОЗИ БРОЙ

Цифрите сочат първата страница на статията.

Активиране, 18
Божествено естество, 7
Вяра, 34, 48, 58, 60
Господният ден, 79
Десятък, 62, 70
Духовни дарове, 80
Единение, 34
Заповеди, 8, 72
Исус Христос, 20, 34, 43, 58
Книгата на Мормон, 43, 44
Кръщение, 75, 76
Любов, 40

Мир, 50, 67
Мисионерска работа, 26, 28, 60
Молитва, 41, 64
Музика, 54, 57
Обръщане във вярата, 43, 58, 75, 76
Обучение при посещение, 9
Откровение, 4, 10, 20, 41, 42, 50, 70, 72
Писания, 20
Подчинение, 8, 34, 62, 72
Покаяние, 18, 74
Порнография, 34

Преподаване, 75
Призвания, 18
Пророци и апостоли, 10, 12, 66, 67, 72
Прошка, 34
Светият Дух, 44, 50
Свидетелство, 64, 68
Скръб, 58
Служба, 9, 26, 28, 41
Смелост, 48, 64
Таланти, 40, 54
Ученичество, 12, 26
Фалшификати, 44, 63
Честност, 62

От президент
Хенри Б.
Айринг

Първи съветник
в Първото
президентство

Пророчество

И ЛИЧНО ОТКРОВЕНИЕ

Истинната Църква на Исус Христос е възстановена и е на земята днес. Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни винаги е била ръководена от живи пророци и апостоли, получаващи непрестанни напътствия от небесата.

Този божествен порядък се е прилагал и в древността. От Библията научаваме следното: „Наистина Господ Йехова няма да направи нищо, без да открие Своето намерение на слугите Си, пророците“ (Амос 3:7).

Бог отново е говорил в наше време, чрез Пророка Джозеф Смит. Чрез него е разкрил Евангелието на Исус Христос в неговата пълнота. Възстановил е Своето свято свещеничество с всички ключове, сили и проявления на тази свята свещеническа сила.

Днес живи пророци и апостоли са овластени да говорят, учат и направляват с власт от Бог Отец и Господ Исус Христос. Господ казва на Пророка: „Това, което аз, Господ, съм изрекъл, изрекъл съм го и не се оправдавам; и въпреки че небесата и земята преминават, словото Ми няма да премине, но ще бъде изпълнено всичкото, дали чрез Моя собствен глас или чрез гласа на служителите Ми, все едно“ (У. и З. 1:38).

На обща конференция два пъти в годината, ние сме благословени с възможността да чуем отправеното към нас Господно слово, чрез Неговите служители. Това е една безценна привилегия. Но осъществяването

на тази възможност зависи от това дали ще приемем тези слова под влиянието на същия Дух, чрез който те се дават на тези служители (вж. У. и З. 50:19–22). Точно както те получават напътствие от небесата, трябва и ние да получаваме. И за това са нужни същите духовни усилия.

„Напиши си домашното“

Преди години един от членовете на Кворума на дванадесетте апостоли ме помоли да прочета подготвената от него реч за една обща конференция. Той наскоро бе призован в Кворума. Неговата увереност, че ще мога да му помогна да открие словата, които Господ желае да изговори, бе чест за мен. Той ми каза с усмивка: „А, това е 22-рата чернова на тази реч“.

Спомних си напътствието, което любящият и мил президент Харолд Б. Лий (1899–1973) ми беше дал порано: „Хал, ако искаш да получаващ откровение, напиши си домашното“.

Четох, размишлявах и се молих върху тази 22-ра чернова. Изучих я възможно най-добре под влиянието на Светия Дух. Когато този член на Кворума изнесе своята реч, аз си бях написал домашното. Не съм сигурен, че можах да помогна, но знам, че когато чух тази реч, в мен настъпи промяна. Бяха ми дадени послания отвъд думите, които бях прочел и които бяха произнесени.

Тези слова имаха по-дълбоко значение от прочетените от мен в черновата. И посланието изглежда бе предназначено за мен, съобразено с моите нужди.

Божиите служители постят и се молят, за да получат посланието, което Той е подготвил за тях, за да го предадат на хората, които имат нужда от откровение и вдъхновение. Това, което научих от това преживяване и от много други като него, е следното: за да имаме полза от слушането на живите пророци и апостоли, ние

самите трябва да платим цената за получаване на откровение.

Господ обича всеки човек, който чува Неговото послание, и познава сърцата и обстоятелствата на всеки един. Той знае как да поправи, как да насърчи и коя евангелска истина най-добре ще помогне на всеки човек да избере своя път по пътеката на вечен живот.

Ние, които слушаме и гледаме посланията от общата конференция, понякога след това си мислим: „Какво помня най-добре?“

Надеждата на Господ за всеки от нас е нашият отговор да бъде следният: „Никога няма да забравя моментите, когато чувствах гласа на Духа в моя ум и сърце да казва какво да направя, за да бъдат Небесният Отец и Исус Христос доволни“.

Можем да получаваме лично откровение, когато слушаме пророците и апостолите и когато действваме с вяра да го получаваме, според казаното от президент Лий. Знам, че това е истина – от опит и чрез свидетелството на Духа. ■

ПРЕПОДАВАНЕ ОТ ТОВА ПОСЛАНИЕ

Бихте могли да прочетете на глас разказа на президент Айринг как е изучавал черновата за обща конференция на свой колега. Може да попитате: „Каква е цената за получаване на откровение?“ След вашето обсъждане, бихте могли да

поканите хората, които посещавате, да съставят и изпълнят план, според който на предстоящата обща конференция да приемат речите „под влиянието на същия Дух, чрез който те се дават на (Божии) служители“.

Небесният Отец ми проговори чрез реч от конференцията

От Ан Лалеска Алвес де Суза

Изпитвах съмнения дали да следвам. Повечето хора изказаха негативни мнения за специалността, която исках да уча, затова се помолих на Господ, за да разбере дали Той е съгласен с решението ми.

Отговорът дойде на следващия ден, докато четях една реч от обща конференция в *Лиахона*. Почувствах как Небесният Отец ми казва, че не може да избира вместо мен – че това беше решение, което трябваше да взема сама. Знаех, че, каквото и да избира, трябваше да работя усилено, за да успея.

Знам, че моята молитва получи отговор. Потвърждението

на Светия Дух ми помогна да взема решение. Научих се да полагам най-добрите си усилия и да знам, че моят Небесен Отец ще ми помага.

Авторката живее в Сергипе, Бразилия.

Следвайте пророка

Пророците и апостолите говорят за Небесния Отец и Исус Христос. Те ни учат как да следваме Исус Христос. Последвайте пътеките, за да достигнете някои от нещата, които пророците и апостолите ни канят да правим.

С молитва изучавайте този материал и преценете какво да споделите. Как разбирането за „Семейството: прокламация към света“ увеличава вашата вяра в Бог и благославя онези, за които се грижите чрез обучение при посещение? За повече информация посетете reliefsociety.lds.org.

Дъщери на нашия Вечен Отец

Писанията ни учат, че „сме Божий род“ (Деяния 17:29). Бог се обръща към Ема Смит, съпругата на Пророка Джозеф Смит, с „дъще Моя“ (У. и З. 25:1). Прокламацията за семейството ни учи, че всяка от нас е възлюбена духовна дъщеря на небесни родители¹.

„В (доземната) действителност сме научили за вечната ни женска същност – казва Керъл М. Стивънз, първа съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ.

– Нашето земно пътуване тук не променя тези истини“².

„Вашият Отец в Небесата знае името ви и познава вашето положение – казва старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли. – Той чува вашите молитви. Той познава вашите надежди и мечти, както вашите страхове и объркане“³.

„Всяка от нас принадлежи към Божието семейство и е нужна в него – казва сестра Стивънз. – Земните семейства до едно се различават. И докато даваме най-доброто от себе си, за да създадем силни традиционни семейства, членството в Божието семейство не зависи от статуса – брачен, родителски, финансов, социален или дори вида статус, който публикуваме в социалните медии“⁴.

Допълнителни Писания

Йеремиа 1:5; Римляните 8:16; Учение и завети 76:23–24

БЕЛЕЖКИ

1. „Семейството: прокламация към света“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 129.
2. Керъл М. Стивънз, „Семейството е от Бога“, *Лиахона*, май 2015 г., с. 11.
3. Джефри Р. Холанд, „Към младите жени“, *Лиахона*, ноем. 2005 г., с. 28–30.
4. Керъл М. Стивънз, „Семейството е от Бога“, с. 11.
5. Вж. Gospel Topics, „First Vision Accounts“, topics.lds.org.

Вяра, Семейство, Взаимопомощ

От нашата история

В своя разказ за Първото видение,⁵ Пророкът Джозеф Смит потвърждава много истини – включително, че Небесният Отец ни познава по име.

На младия Джозеф му е трудно да разбере към коя църква да се присъедини и открива напътствие в Посланието на Яков 1:5. Джозеф решава да попита Бог.

Една пролетна утрин на 1820 г. той отива в една горичка да се моли, но моментално е нападнат от някаква тъмна сила. Описва случилото се така:

„Тъкмо в този момент на голяма уплаха, аз видях точно над главата си стълб от светлина по-ярък от слънцето, който се спусна постепенно, докато се установи върху мен.

Веднага щом той се появи, аз се намерих освободен от врага, който ме държеше обвързан. Когато светлината се установи върху ми, аз видях над мен във въздуха две Личности, чиято яркост и слава не се поддават на никакво описание. Единият от Тях ми проговори, като ме нарече по име и каза, посочвайки другия: *Този е Моят Възлюбен Син! Него слушай!*“ (Джозеф Смит – История 1:16–17).

Обмислете следното

Как знанието, че сте Божия дъщеря влияе на вашите решения?

ТОЧНИ ЛИ СА УКАЗАНИЯТА?

от Рут Силвър

Един преход на велосипед ме убеди колко е нужно непрекъснато да проверяваме Господната карта на живота.

Преди няколко години участвах в преход на велосипед във Франция със сестра ми, етърва ми и нейната дъщеря. Всяка сутрин ни бяха давани три страници подробни указания, които, ако следвахме точно, ни ориентираха за деня. Докато карахме през лозя, указанията ни упътваха: „продължете 50 метра на север, след което завийте наляво и карайте 100 метра“. По-често указанията даваха знаци и имена на улици.

Една сутрин карахме по един красив път, но скоро разбрахме, че указанията не отговарят на местността. Бързо се губехме и решихме да се върнем на последното местоположение, за което знаехме, че е правилно, за да можем да се ориентираме.

Когато стигнахме, открихме малък крайпътен знак, отбелязан в нашите указания, който бяхме пропуснали. Скоро продължихме напред според указанията, които отново бяха точни.

Това преживяване послужи за метафора, която даде отговор на един измъчващ ме въпрос: Защо човек, който има свидетелство за Евангелието, изобщо някога би отпаднал? Стана ми ясно, че когато вземем погрешен завой (извършим грях) или не следваме Божиите заповеди, указанията (словото Божие) вече не са точни. Тоест картата вече не отговаря на местността, в която се намираме. Ако не сме се отклонили твърде много, можем да осъзнаем, че вината е наша и че е нужно да се върнем (покаем), тоест отново да поемем ангажимента да живеем според Божиите заповеди, до мястото, за което сме знаели, че правилно следваме маршрута.

Твърде често, когато указанията не отговарят на нашето местоположение, ние ги поставяме под въпрос. Вместо да се върнем обратно, ние прехвърляме вината върху указанията и накрая ги отхвърляме. След това, отказали се от визията на нашата цел, ние се изгубваме, отклонявайки се по пътища, които

временно може да изглеждат много привлекателни, но няма да ни отведат там, където искаме да отидем.

Всеки ден имаме възможността да изучаваме Писанията. И на всеки шест месеца ни се дава по една обща конференция на Църквата. Това не са ли възможности да проверяваме нашата карта и да се уверяваме, че се намираме там, където е нужно да бъдем? Когато веднъж слушах реч от конференцията, почувствах, че колкото и да сме несвършени, ние можем да знаем, че сме на верен път, когато тези указания са ясни за нас.

Точно както следването на правилните указания ни отвеждат до нашите дестинации в този живот, изучаването на Писанията и следването на напътствията на живите пророци ни позволяват да проверяваме своя курс и да го коригираме, за да можем накрая да достигнем своя селестиален дом. ■

Авторката, живяла в щата Колорадо, САЩ, е починала миналата година.

БЛАГОДАРИМ ЗА ВАШАТА СЛУЖБА

Името не е дадено

Вие сте възплъщение на жените, които, от дните в Наву, са си служили чрез изпълнено с обич и вдъхновение обучение при посещения.

Не знам името ви, на колко сте години или каквото и да е било друго. Знаем само, че вие сте посещаващата учителка на Джоан, и с цялото си сърце съм благодарна за вашата добросъвестна служба.

Знаем, че посещаването на слабо активна сестра като Джоан (името е променено), моята снаха, не е лесно, особено когато тя вероятно не е много любезна. Съмнявам се, че първоначално е искала да я посещавате. Но Джоан ми каза, че вие сте нейна най-добра приятелка, която се отбива, за да види как се справя, и я приема такава, каквато е.

За 19-те години, откакто Джоан се омъжи за сина ми, тя за първи път споменава, че има посещаваща учителка. Наскоро тя ми каза колко редовно я посещавате и как винаги сте загрижена и мила. Разказа как сте ѝ помагали няколко пъти, когато е била болна, и как сте предложили да водите моята внучка на дейности на Младите жени.

За изминалите 10 години тя, синът ми и тяхното семейство живеят на стотици километри от нас. Молих се други хора да могат да ги

обикнат и да се грижат за тях като мен и през сълзи съм умолявала Небесния Отец да им помагат така, както бих правила аз, ако живеех по-близо. От казаното от Джоан разбирам, че вие сте отговорът на моите молитви.

Въпреки че Джоан и моят син не спазват Словото на мъдростта и не ходят на църква, те са добри хора и обичат децата си. Някак си вашите очи не са замъглени от цигарения дим на Джоан. Не я определяте по това дали посещава събранията или не. Трябва да сте я опознали и сте научили, че тя е любяща майка, която желае нейната дъщеря да ходи на църква и да придобие

свидетелство. И когато Джоан претърпя операция, вие донесохте храна, вместо да смятате, че тя сама си е навлякла здравословните проблеми.

Колко благодарна съм, че давате пример на моята внучка. Тя може да гледа на вас като на сестра, която се грижи за всички и полага усилие да показва любяща загриженост. Тя ми каза, че един ден колата ви е била

на поправка и с малките си деца сте ходили два километра до дома ѝ, за да донесете бисквити.

„Мислех за теб и майка ти и исках да направя нещо хубаво за вас, ей така“ – сте казали.

Искам да ви кажа колко съм благодарна за вашата отдаденост на призованието ви като домашна учителка. Вие сте възплъщение на жените, които, от дните в Наву, са си служили чрез изпълнено с обич и вдъхновение обучение при посещение. Вие сте дали израз на такава служба и обич чрез начина, по който сте посещавали моята слабо активна снаха.

Благодаря ви. ■

От старейшина
Л. Том Пери

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

СВЕЩЕНИЧЕСТВОТО: ЕДНА СИГУРНА КОТВА

Тази статия е написана от старейшина Л. Том Пери на 28 май 2015 г., два дни преди неговата смърт, за да бъде споделена с млади носители на свещеничеството.

Най-много сила в живота си съм получил от Божието свещеничество. Вярвам, че то ще бъде една сигурна котва и за вас, млади мъже. Но за да има свещеничеството сила в живота ви, трябва да го разбирате и упражнявате.

Ранни преживявания със свещеничеството

Пораснах в спокойна среда в Логан, Юта. В детството си няха притеснения относно храна, подслон или образование. Но може бе именно защото животът бе лесен, аз имах нужда от нещо, към което да се придържам и което да бъде котва за мен.

За мен тази котва бе Божието свещеничество. Бях в необикновена ситуация, докато растях. Моят баща бе призван за епископ, когато съм бил на една година, и беше мой епископ в продължение на 19 години. Неговото бащино и духовно ръководство ми помогна изключително много.

Мисля, че именно затова с такова желание очаквах да получа Аароновото свещеничество на 12-ия ми рожден ден. Помня специалния ден,

когато почувствах как моят баща постави ръцете на главата ми, за да ме ръкоположи. След това, преминавайки през сановете на Аароновото свещеничество, получих призова-ния, които ми дадоха много радост.

Раздаването на причастие бе много специално за мен. Виждах как хората обещават да се подчиняват на Господ и да спазват Неговите заповеди, докато вземат от символите на Неговите тяло и кръв.

Израстване в разбиране на свещеничеството

С течение на времето завърших гимназия и след една година следва-не бях призван на мисия. Тя беше радост за мен, обичах колегите си. Един от тях бе особена сила за мен. Научих много от него, докато изпълнявахме своите отговорности.

Тъй като страната бе във война, когато се върнах от мисията си, аз се присъединих към Военноморските сили на САЩ. Когато войната приключи, поднових следването си, ожених се и ни се родиха деца. Професионалната ми кариера ме отведе на много места из Съединените щати, където научих много, докато служих в множество свещенически призвания. Накрая се оказах в Бостън, щата Масачузетс, където служих като президент на кол. Там бях призван като асистент

на Дванадесетте и 17 месеца по-късно в Кворума на дванадесетте апостоли.

Уроци, научени като апостол

Какво съм научил като член на Кворума на дванадесетте?

Научих, че свещеничеството ни дава напътствия, стабилност и защита.

Свещеничеството винаги е съществувало. Преди Адам да дойде на земята, той е разполагал със свещеничеството. Когато потомците на Адам, носители на свещеничеството, се разпръсват, става нужно да се организира неговото служение. Господ прави това, като призовава Авраам да председателства над своето семейство от носители на

свещеничеството. Тази организация продължава с Исаак и Яков, който по-късно е наречен Израил.

Векове по-късно чедата Израилеви попадат под робство. Господ изпраща Моисей да ги избави, но когато прави това, се оказва, че като народ те не са готови да получат Мелхиседековото свещеничество. Затова им се дава Аароновото свещеничество до идването на Спасителя.

За мен е много интересно това, което Спасителят прави в началото на Своето служение. Той организира Мелхиседековото свещеничество. Призовава дванадесет апостола и ги учи на законите и реда на свещеничеството. Призовава Петър за главен апостол, като така дава началото на линия на властта в Неговата

Църква. Както в минали времена, така и в тези, именно Исус Христос избира старши апостол, който да председателства над Църквата, и именно Спасителят го напътства в неговите свещенически задължения.

Така свещеничеството поддържа директна връзка с нашия Господ и Спасител чрез старшия апостол и останалите апостоли и носители на свещеничеството в Църквата. Ключовете на властта се дават на апостолите и докато тези ключове са на земята, ние ще бъдем водени от Самия Господ. Това божествено напътствие ни защитава и се грижи Църквата да не се отклонява от истината. И то остава постоянна величина, защото не се управлява от земно същество. То се управлява от Господ.

Изучавайте ученията на свещеничеството

Най-важният съвет, който имам да дам на вас, млади мъже, е следният: изучавайте ученията на свещеничеството, разбирайте по-добре дадената ви сила да го упражнявате и се учете как то може да благослава вашия живот и живота на околните.

Обещавам, че ако изучавате ученията на свещеничеството и изпълнявате задълженията си в него, то ще бъде една сигурна котва, която ще осигурява духовната ви безопасност и ще ви носи голяма радост. Бъдете истински свещенически кворум. Подайте ръка на приятелите си и ги доведете във вашия кворум. Създайте братство в този кворум, което ще бъде една сигурна основа в живота ви. ■

Старейшина Роналд А. Расбанд

СПОСОБЕН
РЪКОВОДИТЕЛ,
ОТДАДЕН БАЩА

От старейшина М. Ръсел Балард

От Кворума на дванадесетте апостоли

Рон Расбанд никога не се съмнява, че ще отслужи пълновременна мисия. При отварянето на призованието, единственият въпрос на този 19-годишен младеж е *къде* ще служи.

„Моят баща е отслужил мисия в Германия. По-големият ми брат отслужи мисия в Германия. Бъдещият ми зет също е отслужил мисия в Германия – спомня си той. – Мислех, че и аз ще служа в Германия“.

Но Господ има други планове. Вместо това Рон е призван да служи в мисия Източни съединени щати с централа в Ню Йорк Сити, САЩ. Разочарован, той отива с призованието в стаята си, коленичи до леглото си, наслуки отваря своите Писания и прочита:

„Ето, вижте, Аз имам много люде на това място и в областите наоколо; и вратата на сполуката ще се отвори в областите наоколо в тази *източна земя*.“

Ето защо, Аз, Господ, съм позволил да дойдете на това място; защото тъй Ми беше целесъобразно за спасението на души-те“ (У. и З. 100:3–4; курсив добавен).

Светият Дух незабавно потвърждава на Рон, че това призование в източните Съединени щати не е грешка.

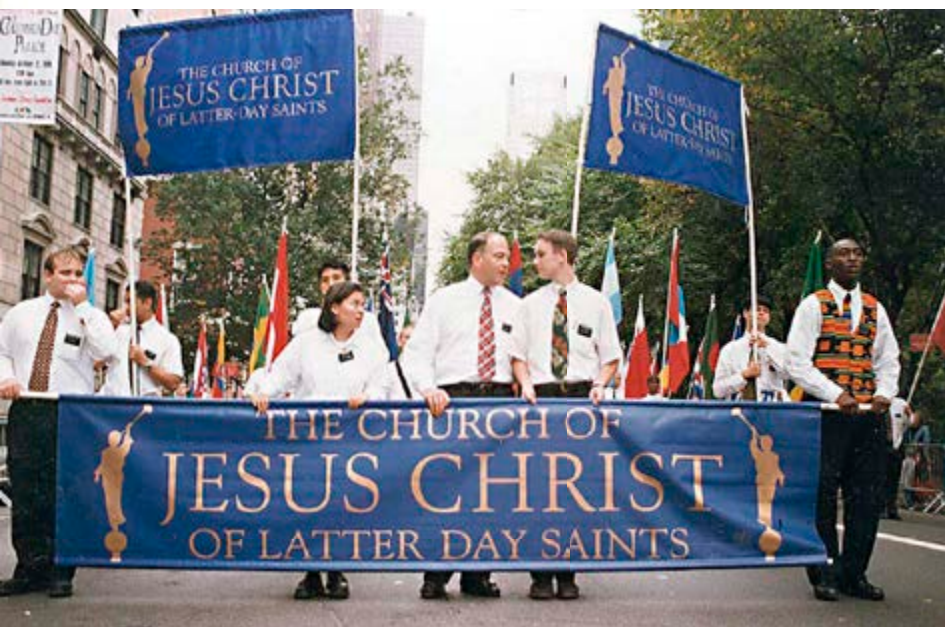
„Разочарованието ми беше подменено с първото от много подтици от Писанията, че това е мястото, където Господ желаше

да отида – спомня си той. – Това бе определящо за мен преживяване“.

Неговата мисия в източните щати е първото от няколко призования в Църквата, които го отвеждат на места, където никога не е очаквал да отиде. И с всяко призование – като учител, епископ, висш съветник, президент на мисия, член на Седемдесетте, старши президент на Седемдесетте и апостол на Господ Исус Христос – старейшина Роналд А. Расбанд е приемал Господната воля и е продължавал да разчита на Неговия Дух в своята служба на Божиите чедра.

Горе вдясно: Старейшина Роналд А. Расбанд като президент на мисия в Ню Йорк Сити през 1998 г. От края вдясно: Старейшина Расбанд със своята сестра, Нанси Шиндлер; майка и братя, Ръсел и Нийл. Вдясно: С родителите си като седем годишно момче.

не позволяваше на Мама и Татко да застанат един до друг или да седнат заедно, без той да застане между тях“.

Като цяло Рон е бил добро момче, но е съгласен, че бил доста палав.

„Повече от няколко пъти моите учители (от Неделното училище за деца) са ходили при мама и са казвали: „Този Рони

Расбанд е трудно малко дете – казва той. – Но те не се отказаха от мен. Засипваха ме със силна обич и винаги ме канеха да участвам в часа“².

Детството на Рон се съсредоточава в Църквата – събрания, дейности, вечери и спортни срещи на района. Когато не е зает с нещо в сградата на Първи район на Котонууд, той работи на различни места, участва в скаутски дейности и прекарва време с приятели. У дома времето със семейството се разделя между Писанията, игри и домакински задължения.

„Моят баща ме научи какво е работа чрез своя пример – казва той. – Моята майка ме научи какво е работа, като ме караше да я свърша“.

Бащата на Рон кара камион за доставки на хляб, като всеки ден става в 4 часа сутринта и се връща късно вечер. Неговата майка не работи, за да може да гледа децата, като допълва семейния доход, като прави и продава порцеланови кукли.

Способността на Рон да ръководи, делегира и да върши нещата

Роден от добри родители

В своето първо обръщение като апостол на Исус Христос, старейшина Расбанд изразява сърдечна благодарност към своите предци. „Аз съм роден в Евангелието от добри родители – казва той – и те на свой ред са родени от добри родители и така шест поколения назад“¹.

Неговата майка, Верда Андерсън Расбанд, ръководи семейството с обич и изгражда любовта на Рон към Писанията. Неговият баща, Рулон Хокинс Расбанд, е верен носител на свещеничеството и дава пример за усилената работа като добродетел.

Роден на 6 февруари 1951 г. в Солт Лейк Сити, Юта, САЩ, Роналд А. (Андерсън) Расбанд е единственото дете, произлязло от съюза на неговите родители. И двамата преди това са имали други семейства и са се развели, като така Рон израства под допълнителната грижа на двама по-големи братя и една по-голяма сестра.

„Рон бе комбинация от нашите родители, затова всички го обичахме – казва неговата сестра, Нанси Шиндлер. – Рон

– която му служи добре в неговите професионални и свещенически отговорности – отрано се оказва полезна.

„На Рон му беше дадена задачата да коси ливадата“ – си спомня сестра му. Но той, подобно на Том Сойер от книгата на Марк Твен, намирал начин да убеди приятелите си да му помагат.

„Поглеждах навън и неговият най-добър приятел косеше ливадата вместо него – казва Нанси. – През следващата седмица косеше друг негов приятел. А той просто седеше на предната веранда и се шегуваше с тях, докато те вършеха неговата работа“.

Родителите на Рон имат финансови трудности, но семейството разполага с Евангелието. „Никога нямахме много пари – спомня си Рон – но това никога не повлия на моето щастие“.

Верни приятели и ръководители

В младежките си години Рон е благословен с добри приятели и верни свещенически ръководители, включително президента на неговия кол в продължение на 14 години – Джеймс Е. Фауст (1920–2007), който впоследствие служи в Кворума на дванадесетте апостоли и в Първото президентство. Семейството на Рон се радва на близки взаимоотношения с президент Фауст и неговото семейство. „Той винаги ме наричаше едно от неговите момчета от Котонууд, защото помогна в отглеждането ми“ – казва той.

Рон няма време да играе спортове в гимназията, защото винаги има работа, но намира време да поддържа приятелства, които траят за цял живот.

„Винаги съм се възхищавал на това, което Рон представлява, но той не бе свършен“ – казва негов приятел от детството, Крег Маклийри. След това с усмивка добавя: „Казвал съм му, че ако отиде в рая, аз също ще отида там, защото правехме едни и същи неща, докато растяхме“.

Рон заминава на мисия в началото на 1970 г., но Крег планира да отложи мисионерската си служба до края на ловния сезон същата година. Така Рон му се обажда, след като вече е заминал на мисия.

„Не знам как е получил разрешение да се обади, но той ми се скара за това, че не исках веднага да замина на мисия – казва брат Маклийри. – И разбира се, че не отложих заминаването“.

Рон нарича мисията си „фантастично“ преживяване. „Господ ме благослови с много чудотворни и укрепващи вярата преживявания – казва той. – Моята мисия изигра важна роля за духовното ми укрепване“.

Рон прекарва част от мисията си на Бермудските острови. Неговият президент, Харолд Нефи Уилкинсън,

От началото на брака си, старейшина и сестра Расбанд поставят Господ на първо място. Сключили брак на 4 септември 1973 г. (долу), те са благословени с четири дъщери и един син (горе). На отсрещната страница: Джон Хънтсман-старши, бизнес партньор и наставник на старейшина Расбанд, го нарича „способен ръководител със силно изразена лоялност“.

изпраща там само „порядъчни мисионери“, защото може да пътува до тях само от време на време.

„Бяхме напълно самостоятелни, но президентът нямаше за какво да се тревожи за нас – си спомня Рон. – Ние си вършехме работата“.

„Момичето мечта“ от Делта Пи

След като завършва мисията си през 1972 г., Рон си намира работа, на есен започва да учи в Университета на Юта и се присъединява към Делта Пи Капа, клуб за студенти, завърнали се мисионери. По време на дейностите на този клуб, той забелязва една привлекателна млада жена на име Мелани Туитчъл. Мелани е една от избраните чрез гласуване „момичета мечта“, които помагат с дейностите за служба на клуба.

Подобно на Рон, Мелани е отгледана в активно семейство светии от последните дни. Нейният баща, изградил кариера като военен офицер, и майка ѝ никога не позволяват на честите премествания да станат извинение за пропускане на църковните събрания.

Мелани е впечатлена от добрината, вежливостта и евангелското познание на Рон. „Казах си следното: „Той е толкова удивителен младеж, че няма значение дали някога ще излезем на среща. Просто искам да сме най-добри приятели“.

Със задълбочаването на тяхната връзка, Духът потвърждава нейните впечатления за Рон и неговата отдаденост към Господ. Скоро тяхното приятелство преминава в така наречения от Мелани „приказен романс“.

Старейшина Расбанд казва, че тя му пасва съвършено. „Мелани не ми отстъпваше по отдаденост в Евангелието и активност. Станахме най-добри приятели и така я помолих да се омъжи за мен“.

Те сключват брак на 4 септември 1973 г. в храма Солт Лейк. Оттогава, казва той, неговата „вечна спътница ... ми е помогнала да се оформя като от глина и да се превърна в по-завършен ученик на Исус Христос. Обичта и подкрепата ѝ, както и тези на нашите 5 деца и технихте брачни партньори и 24-те ни внука, ме укрепват“³.

„Да тръгваме“

Докато служи като президент на кворума в своя район за семейни студенти, Рон се запознава с Джон Хънтсман-старши, съветника на района от висшия

съвет. Джон веднага е впечатлен от начина, по който Рон ръководи кворума.

„Той имаше удивителни ръководни и организационни умения – си спомня старейшина Хънтсман, който служи като областен седемдесетник от 1996 до 2011 г. – За мен бе необичайно един младеж, който все още учеше, да ръководи кворум по този начин“.

В продължение на няколко месеца Джон наблюдава как Рон превръща идеи в действие, докато изпълнява свещеническите си задължения. Когато висша маркетингова позиция се открива в компанията на Джон – която скоро става „Хънтсман Кемикъл“ – той решава, че Рон има необходимите умения и му предлага позицията. Работата започва през следващата седмица в Охайо, САЩ.

„Казах на Мелани: „Няма да прекъсна образованието си и да се преместя – спомня си Рон. – Цял живот съм работил, за да мога да завърша, и вече съм много близо до целта“.

Мелани напомня на Рон, че намирането на добра работа е причината, поради която той учи.

„Какво толкова си се разтревожил? – пита тя. Знам как да си приготвям багажа и да се местя. Правила съм го цял живот. Ще можеш да се обаждаш на майка си всяка вечер. Да тръгваме“.

Доверието на Джон в Рон се оказва съвсем основателно. Под ръководството на Джон, Рон бързо се отличава в растящата компания, като става нейн президент и главен мениджър през 1986 г. Той пътува много по работа – както у дома, така и в чужбина. Въпреки натоварената си програма, Рон се опитва да бъде у дома за уикендите. И когато пътува, често взема със себе си членове на своето семейство.

„Когато беше у дома, той наистина правеше така, че децата да се чувстват специални и обичани“ – казва Мелани. Той ходи на техни дейности и спортни събития, винаги, когато е възможно. Дженеса Макферсън,

една от четирите дъщери на семейство Расбанд, казва как свещеническите задължения на баща ѝ му пречели да седи със семейството по време на църковни събрания.

„Карахме се за мястото до него на Църква, защо бе такава рядкост да седне с нас – казва тя. – Помня как слагах ръка в неговата и си мислех: „Ако само се науча да бъда като него, ще съм на правия път и ще стана като Спасителя“. Той винаги е бил моят герой“.

Синът в семейството, Крисчън, си спомня как са прекарвали време заедно. Приятелите идват и си отиват заради честите премествания на семейството, казва той, „но моят баща винаги бе най-добрият ми приятел“ – макар и с толкова състезателен дух.

Независимо дали играе баскетбол с Крисчън или настолни игри със своите дъщери, или лови риба със семейството си и приятели, Рон обича да печели.

„Докато растяхме, той никога не се оставяше да победим – казва Крисчън. – Трябваше да си го заслужим, но от това ставахме по-добри. И тази традиция продължава с неговите любящи внуци“.

С течение на годините, семейството му не могат да не забележат как службата му като ръководител в Църквата увеличава способността му да показва обич и състрадание, да изразява чувства на Духа и да вдъхновява околните да дават най-доброто от себе си. След раждането на внука на Рон и Мелани, Пакстън,

семейството се ослани на духовната сила и подкрепа на Рон.

Пакстън е роден с рядко генетично заболяване и страда по много начини, като с това физически, емоционални и духовни изпитания се изсипват върху семейството. Старейшина Расбанд нарича последвалото пътешествие „едно трудно изпитание за научаване на специални уроци, свързани с вечността“⁴.

През кратките три години, които Пакстън прекарва на земята – когато въпросите са много, а отговорите малко – старейшина Расбанд е като духовна колона, която поддържа семейството му да разчита на силата на Единението на Исус Христос.

Когато се обявява неговото ново призвание, някои негови роднини и приятели не са изненадани. „Тези от нас, които го познават най-добре – казва Крисчън – най-високо вдигнахме ръце, когато той бе подкрепен за апостол“.

„Ще отида да служа“

През 1996 г., на възраст 45 години, Рон се радва на успешна кариера, когато е призван да служи като президент на мисия Ню Йорк Ню Йорк Север. Подобно на апостолите в древността, той „веднага остав(я) мрежите“ (Матей 4:20).

Най-горе вляво: Старейшина и сестра Расбанд с членове на Църквата в Ню Делхи, Индия, през ноември 2015 г. Горее: Старейшина и сестра Расбанд по време на неговата служба като президент на мисия в Ню Йорк Сити, 1996-1999 г.; с техния внук, Пакстън, който помага на семейството да научат „специални уроци, свързани с вечността“; и на полагането на крайъгълния камък на храма Сакраменто Калифорния.

„Приемането на призованието ми отне само микросекунда“ – казва старейшина Расбанд. Той казва на Господ: „Искаш от мен да отида да служа и ще отида да служа“.

Рон е научил от професията си важен урок: „Хората са по-важни от всичко друго“⁵. С това знание и усъвършенствани ръководни умения, той е готов да започне пълновременна служба в Господното царство.

Рон и Мелани намират мисионерската работа в Ню Йорк Сити за трудна, но и даваща сили. Рон бързо делегира отговорности на мисионерите – като така ги вдъхновява да бъдат верни и ги учи, повдига и изгражда.

През 2000 г., само осем месеца след като Рон и Мелани завършват своята мисия, Рон е призван в Седемдесетте, където неговата подготовка, опит и множество таланти благославят Църквата. Като член на Седемдесетте, той служи като съветник в президентството на област Централна Европа, като помага в ръководенето на делото в 39 страни. Въпреки че се е дипломирал 40 години по-рано, той се учи усилено, докато е обучаван от висши ръководители, докато ръководи области Северна Америка Запад и Северозапад и още три области в Юта; служи като изпълнителен директор на Храмовия отдел и служи в президентството на Седемдесетте, като работи с Дванадесетте.

Неотдавна старейшина Расбанд споделя: „Каква голяма чест и привилегия за мен е да бъда най-малкият сред Дванадесетте и да се уча от тях по всички начини и на всяко събитие“⁶.

„Това, което те са знаели, знам го и аз“

Две картини украсяват стените на кабинета на старейшина Расбанд. На едната мормонски мисионери учат едно семейство в Дания през 50-те години на 19-ти век. На другата един от първите мисионери Дан Джоунз проповядва, качил се на един кладенец на Британските острови. Картините (горе вдясно) напомнят на старейшина Расбанд за неговите предци.

„Тези ранни пионери са дали всичко от себе си за Евангелието на Исус Христос и оставят наследство, което потомството им да следва“⁷. Това, което кара предците на старейшина Расбанд да продължават напред, е това, което в най-голяма степен го подготвя за неговото ново призование: знание и сигурно свидетелство за Господ и Неговото дело.

„Има толкова много да уча в новото си призование – казва той. – Това наистина ме смирява. Но има един аспект на призованието ми, което мога да върша: мога да дам свидетелство „за името Христово по целия свят“ (У. и З. 107:23). Той е жив!“⁸

Като правнук на пионери, той добавя: „Това, което те са чувствали, чувствам го и аз. Това, което те са знаели, знам го и аз“⁹.

И техните надежди намират израз в живота, ученията и службата на старейшина Роналд А. Расбанд, който следва техния пример и почита тяхното наследство, докато продължава напред като един от Господните специални свидетели. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Роналд А. Расбанд, „Така удивен съм“ *Лахона*, ноем. 2015 г., с. 89.
2. Роналд А. Расбанд, „Friend to Friend: Golden Nuggets“, *Friend*, окт. 2002 г., с. 8.
3. Роналд А. Расбанд, „Така удивен съм“, с. 89.
4. Роналд А. Расбанд, „Специални уроци“, *Лахона*, май 2012 г., с. 80.
5. Роналд А. Расбанд, пресконференция, 3 окт. 2015 г.
6. Роналд А. Расбанд, свидетелство, духовно послание в отдел Свещеничество и семейство, 1 дек. 2015 г.
7. Роналд А. Расбанд, „Така удивен съм“, с. 89.
8. Роналд А. Расбанд, свидетелство.
9. Роналд А. Расбанд, обръщение по случай деня на пионерите, Табернакля, Солт Лейк Сити, 24 юли 2007 г.

Тъй като преди години бях слабо активен, една сестра от Църквата, която ме познаваше тогава, не можеше да повярва, че съм призован за епископ.

От Патрик Дж. Кронин III

На събрание на свещеническия изпълнителен комитет нашите мисионери казаха как са срещнали една сестра, чийто членски картон не е в района. Веднага разпознах името и споменах, че преди много години бяхме в един и същ район.

Един от мисионерите каза: „Да, епископе, тя спомена това и беше доста изненадана, че вие служите като епископ“.

Аз ги попитах: „Какво каза тя?“

Те отвърнаха, че била много изненадана и попитала: „Той е епископът?“

Засмях се и обясних, че тази сестра ме е познавала като много различен човек преди 30 години.

Докато по-късно размишлявах върху тази случка, осъзнах колко много животът ми се е променил за над 30-те години, през които със семейството ми сме членове. За 20-те години в моя район съм опознал членовете и съм служил като президент на клон и епископ, но никой от тези членове не ме е познавал преди 30 години. Въпреки че понякога споделям случки от миналото си, когато уча за Единението на Исус Христос, повечето от членовете в района не знаят какво невероятно пътуване е бил животът ми в Църквата.

Със семейството ми бяхме представени на Църквата през май 1979 г. и разбрах незабавно, че там бе мястото

ми. Кръстихме се през юни и първоначално всички бяхме активни, но не след дълго спрях да посещавам събранията и се върнах към старите навици. Никога не съм имал съмнения за истинността на Евангелието и Възстановяването, но просто смятах, че нямам необходимите качества да бъда добър член на Църквата.

През 1982 г., поради моята продължаваща злоупотреба с алкохола, съпругата ми, която никога не отслабна във вярата, подаде документи за развод. Тогава семейството ми живееше в Оклахома, САЩ, но аз се бях върнал в Илинойс, САЩ, където бях отгледан. Бях достигнал момент, в който щях да изгубя единственото нещо, което имаше значение за мен: моето семейство.

Започнах да се моля на колене сутрин и вечер на Бог, в Чистото съществуване не бях сигурен, а ако съществуваше, трябваше отдавна да е забравил за мен. Въпреки това в продължение на три месеца се молих всеки ден. Един ден рано сутринта, когато се бях съсредоточил в молитва, ме обзе едно чувство на голямо облекчение и разбрах, че Бог е жив, че ме познава и че ме обича. Също така знаех, че повече няма да приема и капка алкохол.

Същата вечер съпругата ми се обади, за да ми каже, че ще ми изпрати документите за развод, за да ги подпиша. По време на разговора изведнъж каза: „Има нещо много различно в теб. Не вярвам, че някога отново ще пиеш, затова ще скъсам тези документи“. Събрахме се

Той Е ЕПИСКОПЪТ?

и две години по-късно тя роди третото ни дете.

Сигурно предполагате, че след това съм се върнал към пълна активност в Църквата, но аз съм инатлив човек. Върнах се за известно време и дори приех призование да служа като учител в Кворума на старейшините. Но скоро започнах да се чувствам недоволно като учител и отново станах неактивен.

През 1991 г. се преместихме в един малък клон. Няколко месеца преди осмия рожден ден на нашия най-малък син, моята съпруга, която беше президентка на Неделното училище за деца, го попитала кого желае да го кръсти. И разбира се, той поискал обредът да бъде извършен от баща му. Моята съпруга му каза, че най-вероятно това няма да се случи. Той не прие този отговор и се захвана със задачата да върне към активност своя баща. Той бе неумолимо настойчив и съвсем скоро ме призоваха да служа като скаутски ръководител и по-късно кръстих и потвърдих сина си.

Месеците след моето завръщане в Църквата бяха изпълнени със събития. Бяхме запечатани като семейство в храма Чикаго Илинойс и отново бях призован да служа като учител в Кворума на старейшините и този път не се отказах. По-късно бях призован като съветник в клоновото президентство и пет месеца след това бях призован да служа като президент на клон. Около месец след това помня как мислех: „Аз съм президент на клон?“

На много изпитващи трудности светии съм казвал през годините, че ако аз мога да напредвам в Евангелието, всеки може. За да се случва това просто трябва наистина да разбираш истинската сила на Спасителя и Неговото Единение и да правиш стъпки към Него.

Вечно ще бъда благодарен на моята съпруга и деца и всички верни домашни учители, ръководители на кворум, епископи и други верни светии, които са ми давали такъв добър пример. За мен е било привилегия да служа на Господ и на светиите за изминалите 20 години. Животът ми е бил благословен повече от всички мои очаквания. ■

Авторът живее в щата Илинойс, САЩ.

ПРЕВОД НА ПИСАНИЯТА:

НА ЕЗИКА

НА СЪРЦЕТО НИ

Следното преживяване е нещо познато за хората, които са работили по превода на Писанията от английски на други езици. То се случва многократно:

Млад арменец държи наскоро преведен на неговия език екземпляр на Книгата на Мормон и идва при участвал в превода ѝ член: „Благодаря – казва той. – Чел съм Книгата на Мормон на английски. Чел съм Книгата на Мормон на руски. Чел съм я на украински. Но можах наистина да я разбера, когато я прочетох на арменски. Когато я прочетох на арменски, тя накрая придоби пълен смисъл за мен. Все едно се завърнах у дома“.

Завръщане у дома

Ако Евангелието на Исус Христос е наш духовен дом, то тогава чувстваме неговия уют, само когато той е познат. У дома намираме мир. Храним се. Общуваме с обичните ни хора на езика, на който сме били учени в скута на нашите майки. Това е езикът на нашето сърце и тъй като Евангелието трябва да достигне именно сърцето, четенето на Писанията на езика на сърцето ни е така съществено.

В Учение и завети четем същото. Там Господ разкрива, че, чрез свещените ключове, които се държат от Първото президентство, „ръката Господна ще бъде открита със сила

БЕЗБРОЙ ПРЕЖИВЯВАНИЯ ПОКАЗВАТ ГОСПОДНАТА РОЛЯ В РАБОТАТА ПО ПРЕВЕЖДАНЕ НА НЕГОВИТЕ ПИСАНИЯ.

От Р. Вал Джонсън
Църковни списания

Писанията по-силно докосват сърцето, когато са четени на нашия роден език – езика на сърцето ни.

Пълното издание на Книгата на Мормон е публикувано на 89 езика, а извадки от нея са преведени на още 21 езика.

за убеждаване на народите ... в евангелието на тяхното спасение.

Защото ще стане така в него ден, че всеки човек ще чуе пълнотата на евангелието на собствения си език и на собственото си наречие чрез онези, които са поставени в тази власт под управлението на Утешителя, излят върху им за откровение на Исуса Христа“ (У. и З. 90:10–11).

Джим Джуъл, който работи в преводаческия екип в Централата на Църквата, разказва колко близо до дома могат да бъдат Писанията, когато са преведени на езика на сърцето:

„При превода на Книгата на Мормон на сесото, езикът, на който се говори в африканската държава Лесото, трябваше да открием някого, който да ни помогне да оценим работата на преводаческия екип. Отговарящият за проекта, Лари Фоули, открива член на Църквата от Лесото, която се е дипломирала от Университета на щата Юта. В Лесото образованието се предлага на английски език, затова тази сестра и синовете ѝ са изучавали английски от първи клас, но у дома все още говорят на сесото.

„Тя се съгласи да работи върху превода. Оценката на изпратените ѝ глави наистина помогна. Редовно изпращахме конкретни въпроси по отношение на речника и езиковите структури, за които тя даде полезни коментари. Обаче забелязахме, че тя бе подчертала в жълто много стихове, които нямаха отношение към въпросите ни. Когато я попитахме

за подчертаните стихове, тя каза: „А, това са стихове, които дълбоко докоснаха сърцето ми и които никога на съм разбирала напълно на английски език. Отбелязах ги, за да мога да ги споделя с децата си“.

Подход при превод на Писанията

Преводът на Библията има дълга и удивителна история, като тя започва с преводи на части от Стария завет от иврит на гръцки

език. По-късно Библията е преведена от гръцки на латински, а от латински, иврит и гръцки – на редица други езици¹. Затова Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни не превежда Библията на различни езици, а приема преводи, които вече са приети за правилни от християните, които говорят съответните езици².

Затова Църквата работи главно върху преводи на Книгата на

„ЗАЩОТО ЩЕ СТАНЕ ТАКА ..., ЧЕ ВСЕКИ ЧОВЕК ЩЕ ЧУЕ ПЪЛНОТА НА ЕВАНГЕЛИЕТО НА СОБСТВЕНИЯ СИ ЕЗИК И НА СОБСТВЕНОТО СИ НАРЕЧИЕ ЧРЕЗ ОНЕЗИ, КОИТО СА ПОСТАВЕНИ В ТАЗИ ВЛАСТ“ (У. И З. 90:11).

ПРОЦЕСЪТ ПРИ ПРЕВОДА НА ПИСАНИЯТА

1

Одобрение за превод

- Преводът на Писанията се изисква от Областното президентство, когато броят на говорещите съответния език членове на Църквата нараства и когато основните църковни материали вече са били преведени на този език.
- Това искане се разглежда от няколко комитета в Централата на Църквата, в които са включени членове на Кворума на дванадесетте апостоли и Първото президентство.

Етапи на превод

Въвеждащ етап:

- Избира се вече наложен превод на Библията, който да се използва от Църквата.
- Първо се превеждат основните материали: *Основни евангелски текстове* (включват основни учения, както и името на Църквата, молитвите за причастието, молитвата за кръщение и Символът на вярата), брошурата *Свидетелството на Джозеф Смит* и интернет страница на LDS.org.
- Речи от общата конференция също може да се превеждат на съответния език.

Етап 1:

- Книгата на Мормон, Учение и завети, Скъпоценен бисер (около 10 години работа).
- Основни текстове, като например „Семейството: прокламация към света“, „Живият Христос: свидетелството на апостолите“, избрани химни и *Проповядвайте Моето Евангелие*.

Мормон (тя се превежда първа), Учение и завети и Скъпоценен бисер. Езикът, от който се превеждат тези книги, е английски, на когото Пророкът Джозеф Смит ги е разкрил, езикът на неговото сърце. Процесът на превод на Писанията на различни от английския езици следва да е познат на изучаващите църковната история. По много подобен начин Пророкът превежда Книгата на Мормон на английски език.

Джозеф Смит е един смирен и необразован млад фермер. Но притежава качествата и потенциала, от които Господ се нуждае, за да свърши необходимата работа. Наистина, Джозеф и неговото семейство са били подготвени и отделени, за да изпълнят това дело³.

Джозеф също получава помощ – както божествена, така и земна – при превода на нефитските летописи. Ангелът Мороний посещава Джозеф в продължение на четири години, преди да му позволи да извади летописа. Не знаем всичко, на което Мороний е научил Пророка, но е явно, че тези посещения са го подготвили духовно и умствено за предстоящата задача⁴.

Господ също така предварително подготвя „тълкувателите“ като средството, чрез което да се преведе един изгубен език. Описани като два прозрачни камъка в метални рамки, заедно с подобно пособие, наречено гледачески камък, помагат на Пророка да преведе нефитския летопис на английски език.

Пророкът не описва в подробности този процес, а просто свидетелства, че е превел Книгата на Мормон чрез „дарбата и силата Божии“⁵.

В допълнение на дадената му божествена помощ, Джозеф разполага със земна подкрепа от страна на писари, които подготвят ръкопис, който впоследствие е подготвен за печат, отпечатан, заплатен и разпространен по света.

Подобно на получените от Джозеф подготовка и помощ в неговата преводаческа работа, днес получените задачи да превеждат Писанията се подготвят от Господ и им се оказва помощ в тяхната работа – както божествена, така и земна.

Една изпълнена с откровение работа

Трудоемкият процес на превод се изпълва с духовна енергия по начин, който се описва най-добре като „откровение в съвети“. Двама или трима преводачи са избрани да работят в екип с други хора. Те разполагат с ръководители в Централата на Църквата, редактори по места, речник с термини,⁶ ръководства за превод, компютърни програми и свещеническа подкрепа, която достига чак до Първото президентство. (Вижте приложената таблица.) Когато Първото президентство даде окончателно одобрение на превода, текстът се подготвя, печата и разпространява. Подготвен в дигитален формат, той се помества и на LDS.org и приложението Евангелска библиотека.

Това общо усилие е както трудоемко, така и вдъхновено. В него се включва отдадено внимание към качеството на съдържанието и качеството на формата, в който се представя. Преводите се преглеждат на много нива и най-вече от свещеническа комисия, която търси Господното одобрение. Само след такова одобрение работата по превода може да продължи напред. Въпреки че не се съпътства от пълното откровение, чрез което Пророкът Джозеф Смит превежда Книгата на Мормон, този процес ясно се ръководи от Господ – чрез Неговите дарове и сила.

Това не означава, че първоначалният превод е свършен. Често, с течение на времето, изучаващите Писанията предлагат граматични или речникови подобрения, или откриват печатни или правописни грешки. Рядко се правят промени, засягащи учението. Когато се правят такива, това става под ръководството на Първото президентство.

Господ осигурява начини

Господ подкрепя тази преводаческа работа и по други начини. От екипа преводачи в Централата на Църквата споделят, че когато настъпи необходимост, Господ осигурява начин.

Даваме един от многото примери за това: бил нужен преводач за превода и запис на църковни материали на мамски език, който произлиза от езика на маите и се говори в Гватемала. Сред първите мисионери,

призовани в Гватемала, имало един старейшина, чийто дядо говорил мамски. Мисионерът бил отгледан в града и говорел само испански. Но всяка вечер неговият дядо му се явявал на сън и го учел на мамски език. Този млад старейшина станал основният преводач на мамски език в Църквата.

Често работата по превода се извършва на цената на големи лични жертви. В зависимост от финансовата ситуация, някои преводачи даряват своята служба, а други получават заплащане, за да могат да отделят време за превода.

Човекът, който става един от преводачите на урду, се обръща във вярата в Църквата в Пакистан, докато работи като учител. В следствие на това обръщане, той загубва работата си, загубва дома си, който бил осигуряван от училището, в което преподавал, загубил и образованието на децата си. Отговарящ за преводите в Църквата се свързал с него с предложението да служи като преводач срещу скромно заплащане. След като работил като преводач в продължение на няколко месеца, мъжът говорил с отговорника и смутено попитал дали може да му се предостави нова химикалка. На тази, която използвал преди това, ѝ свършило мастилото. Чак тогава отговорникът разбрал и поправил грешка, заради която преводачът получавал малка част от парите, които трябвало да получава.

Точно както Господ благославя Джозеф Смит по начини, които му

Етап 2:

- Могат да бъдат изискани редица други материали, като например списание *Лиахона*, наръчници за Семинара и Института, наръчници за неделните уроци, химни и детски песни, материали за храма и семейната история и превод за колови и регионални излъчвания.

Ключови работни групи

Екип преводачи:

- Двама или трима достойни за храма члена на Църквата с достатъчна зрялост в Евангелието.
- Подпомогнати от изготвено стих по стих ръководство за превод, речник с термини, както и ръководител в Централата на Църквата.

Свещенически комитет за преглед:

- От три до пет мъже и жени, местни ръководители на Църквата.
- Призовани и отделени да помагат в прегледа на превода с оглед четливост и доктринална точност.
- Промените се осъществяват чак след като комитетът се съгласи единодушно и те са в съгласие с ръководството за превод.

Преглед на членовете:

- Местни членове на Църквата също преглеждат превода.
- Те дават мнението си за яснотата и уместността на текста.
- Яснотата на превода позволява на Светия Дух да свидетелства за истинността на ученията.

Процесът при превода на Писанията включва както разума, така и сърцето, както умственото умение, така и духовното проникновение.

дават способността да завърши делото си, Той благославя Своите преводачи. Например, преводачът на Писанията на латвийски език е юрист, изучавал право в Русия, където бил обърнат във възстановеното Евангелие. Когато се върнал в Латвия, той започнал своята кариера. Също така служил като президент на клон. Дори и толкова зает, Църквата се нуждаела от него и

неговото познание на английски.

Той поискал известно време да се помоли за тази молба, защото ако я приемел, това щяло да „намали порцията на моите деца“, както казва на представителя на Църквата. След като се помолил, той решил да приеме, но молил Господ да го благослови със средствата да извърши тази тежка, духовно трудоемка и отнемаща време работа.

Започнал да ходи в кантората си един час по-рано всеки ден, като през този час превеждал Книгата на Мормон. Той приключил за доста по-малко от петте години, които обикновено са нужни за това. Всъщност, това е един от най-бързите преводи на Книгата на Мормон, откакто Джозеф я превел за около 60 дни.

Много още преживявания могат да се разкажат, за да се покаже как Господ помага в превода на Неговите Писания. Всички тези разкази ясно показват, че това е Неговото дело и че Той е изключително загрижен за него. Той подготвя хората да изпълняват Неговото дело. Подготвя инструментите, нужни им да ускорят делото. И ги вдъхновява и благославя в процеса на работа.

В резултат на това светът е обогатен от Божието слово, дадено на Неговите чеда на езиците на техните сърца. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. серията от осем части „How the Bible Came to Be“, от Lenet H. Read, публикувана в *Ensign* от януари до септември 1982 г.
2. Вж. например „Church Edition of Spanish Bible Now Published“, mormonnewsroom.org.
3. Вж. Matthew S. Holland, „The Path to Palmyra“, *Liahona*, юни 2015 г., с. 14–19.
4. Вж. Kent P. Jackson, „Mormon's Message to Joseph Smith“, *Ensign*, авг. 1990 г., с. 12–16.
5. Джозеф Смит, във въведението към Книгата на Мормон. За разширено описание на превода на Книгата на Мормон от страна на Джозеф Смит, вж. *Gospel Topics*, „Book of Mormon Translation“, topics.lds.org.
6. Речникът с термини дефинира всяка дума в Писанията на английски, за да могат преводачите да разберат по-добре значението на думите. Често думите имат повече от едно значение, затова преводачите трябва да разчитат на контекст, вдъхновение и работа в екип, за да открият правилния вариант. Понякога въпроси по значението се решават от Първото президентство.

В ДЕЛОТО ПО ПРЕВОДА НА ГОСПОДНИТЕ ПИСАНИЯ Е ЯСНО, ЧЕ ТОВА Е НЕГОВОТО ДЕЛО. ТОЙ ПОДГОТВЯ ХОРАТА С НУЖНИТЕ ИМ ИНСТРУМЕНТИ, ЗА ДА УСКОРЯТ ТОВА ДЕЛО, И ГИ БЛАГОСЛАВЯ В ПРОЦЕСА НА РАБОТА.

От президент
Ръсел М. Нелсън

Президент
на Кворума на
дванадесетте
апостоли

МИГОВЕТЕ НА ВЪЗРАСТНИТЕ МИСИОНЕРИ

*Един от най-добрите
начини възрастните
двойки да си създадат
великолепни спомени е да
отслужат заедно мисия.*

Когато приятелите ни, които са на възраст между 60 и 70 години, забравят нещо, ние често шеговито наричаме този пропуск в паметта „старчески миг“. Но аз бих искал да обсъдя един друг вид старчески миг, един миг, който е толкова великолепен, че споменът за него ще е вечен. Това е мигът, в който възрастната мисионерска двойка осъзнае, че това, което вършат, е точно това, което Господ иска от тях. В такива паметни мигове те осъзнават, че:

- Имат дългогодишен опит, който могат да споделят, а също и таланти, умения и разбиране за Евангелието, които могат да използват, за да благославят останалите.
- Техният пример е благословия за техните деца и внуци.
- Когато служат, те създават трайни приятелства.
- Техният брак става все по-силен с всеки изминал ден.
- Службата в Неговото име е сладка.

Мигове в процес на създаване

Приятелите мои, възрастни двойки, такива мигове трябва да се създават от мнозина от вас. Помислете за историята, разказана от старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли, относно това, което една възрастна двойка, служеща в Чили, била в състояние да направи. Един от родителите на един от младите мисионери починал. Президентът на мисия бил твърде далеч, за да може да стигне бързо до този мисионер.

„Но там бе една симпатична (възрастна) мисионерска

двойка, служеща в областта – казва старейшина Холанд. – Те дойдоха при този мисионер и с голяма нежност го утешаваха и се грижиха за него, докато президентът на мисия не успя да се свърже лично с него. Ние имахме страхотни млади мисионери в мисиите си, но нито един млад мисионер не би могъл да направи това, което тази възрастна двойка успя да направи за този старейшина“¹.

Тяхното умение в този момент било просто да оказват състрадание в случай на нужда. Те не се безпокояли за това дали говорят някакъв език, освен езика на Христовата любов. Не се безпокояли за това, че са пропуснали рождения ден на някое внуче или благославянето на някое бебе, колкото и да са важни тези събития. Те били загрижени за това да бъдат там, където Господ може да ги насочи да благословят живота на едно от Неговите чедра. И тъй като проявили това желание, те могли да Го представяват.

Службата рядко е удобна

Истината е, че на никой възрастен мисионер не му е удобно да напусне дома си. Нито е било удобно за Джозеф Смит, Бригъм Йънг, Джон Тейлър или Уилфърд Уудръф. Те също са имали деца и внуци и са обичали семействата си както ние обичаме нашите. Но те са обичали и Господ и са искали да Му служат. Някой ден ще се срещнем с тези колоси, които са спомогнали да се установи тази диспенсация. Когато стане това, ще се радваме, че не сме се крили по сенките, когато е трябвало да служим.

Някои предпочитат да служат, като останат да живеят в дома си. След като инсулт приковава Аасе Шумахер Нелсън (не ми е роднина) към инвалидна количка, тя се боеше, че мисията със съпруга ѝ Дон, която цял живот бе желала, няма да се осъществи. Тогава един съсед поговори с тях за неговата мисия на църковна служба в един епископски склад. Окуражени, те поговориха с отговорника за помещението, попълниха молбите си за мисия и бяха призовани да служат два дни в седмицата в един склад близо до дома им.

„Лесно е просто да легнеш и да си помислиш: „О, вече не съм нужна – казва Аасе Нелсън. – Но сега чувствам, че съм нужна. И имам свидетелство за това“.

Една двойка в Сеул, Корея, се радва на сладостта от службата заедно.

Определено сте нужни

Ако се изкушавате да си мислите, че не сте нужни, позволете ми да ви уверя, че сте. Няма президент на мисия в Църквата, който да не иска да има допълнителни двойки, които да служат в неговата мисия. Възрастните мисионери укрепват младите старейшини и сестри. Те предоставят подкрепа, която помага на другите да служат по-добре в техните отговорности. А може ли да си представите какво означава за един ръководител, който е член от няколко години, да има достъп до опитни членове на Църквата? Възрастните двойки често са буквален отговор на молитвите на епископи и президенти на клонове.

Насърчаваме президентите на мисии да търсят двойки, които да отговарят на нуждите на техните мисии. Епископите трябва да търсят двойки, които могат да служат. LDS.org съдържа многобройни страници с възможности за възрастни двойки. Но най-вече, двойките могат да паднат на колена и да попитат Небесния Отец дали е дошло времето, за да отслужат заедно мисия.

Сред всички изисквания, *желанието* за служба вероятно е най-важното (вж. У. и З. 4:3).

Докато възхвалявам работата на възрастните мисионери, осъзнавам, че има мнозина, които биха искали да служат, но не могат. Ограниченията, наложени от възраст или лошо здраве, трябва реалистично да бъдат обмислени, а също и важните нужди на членовете на семейството. Когато гори желанието, но съществуват такива ограничения, други могат да бъдат вашите ръце и крака, а вие може да предоставите необходимите средства за това.

Възрастни двойки, независимо кои сте или къде сте, моля, молете се за тази възможност да създавате заедно велики мигове като възрастни мисионери. Небесният Отец ще ви помогне да узнаете какво може да направите. ■

БЕЛЕЖКА

1. Джефри Р. Холанд в Joseph Walker, „Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries“, *Deseret News*, 14 септ. 2011 г., с. 3.

Най-горе: Семейство Малмроуз се срещат редовно с президент Робинсън, за да обсъдят как да използват техните таланти в служба на околните. Горе: Младите мисионери в центъра за обучение в Акра, Гана, казват как подкрепата на старейшина и сестра Малмроуз е като да имаш втори майка и баща, които служат с теб.

ОТ ДОМА ИЛИ ДАЛЕЧ ОТ НЕГО

Служейки от своя дом или далеч от него, възрастните двойки „идват и помагат“ в райони и колове, офиси на мисии, центрове за посетители, храмове, силно урбанизирани мисии, на медицински назначения, центрове за намиране на работа, програми за разчитане на собствените сили, програми за преодоляване на пристрастявания, в семейната история, воденето на архиви, Образователната система на Църквата, връзките с обществеността, хуманитарните служби и други. И са нужни все повече и повече двойки.

Възрастни мисионери:

НЕОБХОДИМИ,
БЛАГОСЛОВЕНИ И
ОБИЧАНИ

*Службата като
възрастна двойка
може да бъде
по-гъвкава, по-евтина
и по-радостна,
отколкото
предполагате.*

От Ричард М. Ромни
Църковни списания

„МОЖЕТЕ ЛИ ДА ДОЙДЕТЕ И ДА ПОМОГНЕТЕ?“

Това е въпрос, на който Джералд и Лорна Малмроуз от щата Вашингтон, САЩ, са отговаряли и преди. Те отговарят положително, когато техният бивш епископ, вече президент на мисия, попитал дали ще могат да служат с него на Антилските острови. Те отново се съгласяват, когато техният президент на кол ги призовава да отслужат мисия в Централата на Църквата в Солт Лейк Сити, щата Юта, САЩ, през която да работят на компютър и с човешки ресурси.

По-късно техният бивш епископ и президент на мисия, Рийд Робинсън, вече президент на центъра за обучение на мисионери в Акра, Гана, отново се обажда и ги пита дали ще могат да помогнат.

„Знаехме, че можем да се доверим на Господ – казва старейшина Малмроуз. – Затова решихме отново да му се доверим“. Те отговарят положително, попълват формулярите, получават призованията си и скоро заминават за Гана.

Служба като двойка

Преживяванията на семейство Малмроуз показват някои принципи, според които възрастните двойки

отслужват мисии, които може и да не са особено познати.

- *Има два вида мисии:* (1) Президентът на Църквата призовава възрастни двойки да служат от своя дом или да заминат. (2) Президентът на кол призовава мисионери на църковна служба, които да служат близо до дома си от 8 до 32 часа седмично. Те обикновено живеят и служат от дома си, като понякога се изпращат надалеч.
- *Президентите на мисии се насърчават да търсят двойки, които могат да служат в техните мисии, като двойките могат да посочат предпочитанията си.* „Не казваме, че двойките могат да си избират къде да служат – обяснява старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли. – Призованието си е призование. ... (Но) все пак обсъждаме с нашите възрастни двойки техните предпочитания за служба и правим всичко възможно те да служат където и както желаят да служат“¹.
- *Президентите на мисия обсъждат с двойките как най-добре ще могат да се използват техните умения и способности.* „За да имате възможно най-съдържателно преживяване като възрастна двойка – казва президент Робинсън – вие трябва да имате възможността да работите както това,

ПОДГОТВЕТЕ СЕ

„Нуждаем се от много, много повече възрастни двойки мисионери. ... Насърчавам ви да се подготвите. ... Само няколко пъти в живота си ще се наслаждавате (по този начин) на сладкия дух и задоволство, идещи от (службата) заедно в делото на Учителя“.

Президент Томас С. Монсън, „Като се срещаме заедно“, *Лиахона*, ноем. 2010 г., с. 6.

което истински харесвате, така и в област, за която имате уменията и така чувствате, че има какво да предложите“.

Например, президент Робинсън знае, че старейшина Малмроуз говори френски, което е полезно, защото много хора в Африка говорят френски. „Представях си го как работи по пътувания и визи – казва президент Робинсън. – Но когато пристигна, почувствах, че не там има искрен интерес. Затова го поканих да използва своите компютърни умения. Усилията му са ни спестили безброй часове“. Старейшина Малмроуз също помага на мисионери, особено френскоговорящи, да подготвят имена и да извършват храмова работа за семействата си. Сестра Малмроуз, сертифициран медицински работник, е назначена да работи с лекаря на мисията и медицинската сестра.

Той подготвя пътя

Подобно на семейство Малмроуз, други двойки откриват, че когато се доверят на Господ, Той подготвя пътя. Точно това се случва с Алвин и Корасон Риета от Кавит, Кавите, във Филипините.

„Две години преди решението ни да служим, ние започвахме да правим планове за нашия семеен бизнес – обяснява старейшина Риета. – Нашите син и дъщеря вече се бяха дипломирали от университета и можеха да ни заместят, но се питахме кой ще решава възникналите проблеми и как клиентите ни щяха да реагират на нашите планове“.

Сестра Риета се тревожи и от това, че ще остави своята възрастна майка. „Страхувах се, че може да я изгубим, докато сме далеч – казва тя. – Също така не се чувствах способна да проповядвам Евангелието“.

Те се съветват с техния епископ и с двойка, която скоро е служила в Даво. „Те всички ни дадоха въздействащи

свидетелства, че Господ ще покаже на всяка двойка как да подходи към делата си у дома, семейството и средствата за тяхната мисия“ – казва сестра Риета.

„Когато потърсихме напътствие – казва старейшина Риета – страховете ни бяха успокоени: семейният бизнес вървеше добре, въпреки трудностите, клиентите ни изразиха радост и подкрепа и семейството ни се сплоти в грижите за нашата възрастна майка. Започнахме да разбираме, че Господ наистина щеше да ни помага“.

Семейство Риета сега служат, като подпомагат членове и ръководители в мисия Филипини Кагаян де Оро.

Много, което можете да направите

Някои двойки смятат, че техните физически ограничения ще им пречат, но това не е така с Кийт и Дженилин Мауерман от Юта, САЩ. Преди години, четири месеца след като са запечатани в храма Лос Анджелис Калифорния, Кийт е призван на военна служба и е изпратен във военни действия. Като ръководител на отряд парашутисти, той върви пред група войници, когато експлодира мина. Губи и двата си крака. Когато се връща у дома, Дженилин изтичва да го прегърне.

„Знаех, че няма за какво да се тревожа – казва Кийт – защото имаме вечен брак. Моята съпруга ме подкрепяше през цялото време. Тя все още ми дава сили всеки ден“.

Когато сестра Мауерман се пенсионира, те решават да отслужат мисия. Но как щели да служат с двата ампутирани крака на старейшина Мауерман? „Винаги има неща, които *не мога* да правя – казва той – но има и много, които *мога* да правя, затова знаехме, че ще се намери място за нас“.

Докато попълва формулярите, той отбелязва, че е служил като военен. Скоро след това получават призование в църковния Отдел за връзки с армията.

„Имах карта, с която можех да вляза във военни бази, затова поискаха съгласието ни да ни препоръчат за мисия в армията“.

Семейство Маурерман са призовани да служат във военна база в Северна Каролина, САЩ. Старейшина Маурерман си спомня: „На портала бе написано: „Форт Браг, дом на летците“. Когато караулът ни поздрави с мотото на летците „Винаги докрай!“, чух го за първи път от много години. Почувствах се у дома, въпреки че никога не бях ходил във Форт Браг. Знаех, че нашата мисия беше идеална за нас и че Господ мислеше за мен“.

„Преподавахме уроци как да разчитаме на собствени

Универсални езици

Призовани в мисия Бразилия Куитаба, Ранди и Лу Елън Ромрел от Юта, започват да се тревожат. Въпреки че старейшина Ромрел е служил в Бразилия като млад мисионер, той е забравил португалския. А сестра Ромрел не знае португалски. Но все пак чрез изучаване, уменията по португалски на старейшина Ромрел се завръщат, а тези не сестра Ромрел нарастват. Завръща се и една малка хавайска китара (укулеле).

„Не мислех да я взимаме – казва сестра Ромрел – но старейшина Ромрел получи вдъхновение да направи това и е удивително да се видят резултатите. Когато

Преодолели някои финансови тревоги, старейшина и сестра Риета служат в своята страна, Филипините.

За семейство Маурерман, службата в армията е идеална. „Все едно се завърнахме у дома“ – казват те.

Вдъхновени да вземат със себе си хавайска китара, семейство Ромрел я използват, за да споделят универсалния език на музиката, когато посещават домове и пеят химни.

сили, как да бъдем издържливи и как да укрепваме браковете си – казва сестра Маурерман. – Първоначално не искахме да споделяме своята история, но разбрахме, че когато го правим, тя има силно въздействие. Войници и техните съпруги ни поглеждаха и казваха: „Щом вие сте могли да се справите, ще можем и ние“.

Семейство Маурерман имат толкова положителни преживявания в Северна Каролина, че отново искат да служат. Днес те пътуват два пъти в седмицата по 60 километра от дома си в Орем до Солт Лейк Сити, за да служат в офиса на Отдела за връзки с армията. Те също така преподават на възрастни двойки в мисионерския център в Прово, където са разбрали, че във всяка група има семейство, което е успяло да преодолее пречки за тяхната служба.

учим проучватели и работим със слабо активни членове, е забавно да пеем химни с хората. Така научаваме езика, а химните носят със себе си един силен дух“.

Въпреки че уменията ѝ с португалския език са все още в начален етап, тя познава музиката. „Музиката сближава хората – казва тя. – Дори когато не разбирам всичко, което казват по време на срещата, когато пеем, ние се сближаваме“. Поканени да говорят в няколко училища за американския Ден на благодарността, семейство Ромрел пеят благодарствени химни – с акомпанимент от хавайска китара. Сестра Ромрел също така свири на по-разпространен инструмент, пиано, за да акомпанира химните на църква.

А португалският? „Дори ако не говорите свободно, има полза да знаете по няколко думи – казва тя. – Дори

„ЩЕ БЪДА С ТЕБЕ, КОГАТО МЕ ПРИЗОВЕШ“

„Когато мисля за голямата нужда от възрастни двойки мисионери, се сещам за така обичания химн „Във Твоя път ще ходя, Отче мой“ (Химни, № 172) и неговото послание: „Ще бъда с Тебе, когато ме призовеш“.

Старейшина Далин Х. Оукс от Кворума на дванадесетте апостоли.

НУЖНИ СА ДВОЙКИ

„Нашето послание към всички наши възрастни двойки е просто: наистина се нуждаем от вас. Правим всичко възможно условията на вашето заминаване и престой да бъдат максимално удобни. ... Времената налагат това. Хората имат нужда от вас. Молим ви, служете на мисии“.

Старейшина Джефри Р. Холанд от Кворума на дванадесетте апостоли, *Deseret News*, 14 септ. 2011 г.

само поздравяването на хората има голямо значение. Нека знаят, че се учите. Не усложнявайте нещата и разчитайте на Духа“. И, разбира се, Духът говори на език, който всички разбират.

Служба от дома

Пол и Мар Джийн Луис от Юта вече са отслужили три мисии заедно (в храма Палмира Ню Йорк, в храма Хонконг Китай и в Хърватска, Сърбия и Словения за Семинара и Института). Подготвят се да отслужат още една, когато техният

се членове. Да ги видиш как се завръщат, извършват обреди и отиват в храма е прекрасна благословия“.

„Много двойки, когато обмислят дали да отидат на мисия, се притесняват кой ще се грижи за дома и колата им и как ще са отделени от семейството си – казва старейшина Луис. – Ние живеем в собствения си дом и караме нашата кола. Насърчавани сме да участваме в семейни дейности, стига те да не пречат на мисионерските отговорности. Бяхме тук, когато ни се роди внуче“.

Служейки от дома си, семейство Луис с радост опознават пълноценните мисионери и членовете на своя кол.

Семейство Соренсън раздават на децата на островите Кук малки камъни, за да им напомнят да останат непоколебими в Христа.

президент на кол ги пита: „Бихте ли служили тук, в нашия кол, в подкрепа на нашата мисия?“

„Тъкмо бяхме пристигнали в района и това се оказа една прекрасна възможност – казва сестра Луис. – Служим с младите старейшини и сестри, работим рамо до рамо с президента на мисия, отиваме на зонов и окръжни събрания и работим с мисионерските ръководители на районите“. Посещават също проучватели и слабо активни членове.

„Срещнахме прекрасни хора, които иначе нямаше да опознаем – казва сестра Луис – включително отклонили

Семейни благословии

От друга страна, Джил и Кент Соренсън, членове на същия кол, казват, че чрез своята служба далеч от дома най-добре са укрепили семейството си. Сестра Соренсън казва: „Основните причини, които двойките посочват, за това че не са отишли на мисия, са внуци, деца със семейни проблеми, бременни дъщери, възрастни родители – какво ли не. Семейството е приоритет и ни е липсвало всеки ден. Но заминаването на мисия дава ясно послание, че мисионерската работа също е важна“.

Също така, старейшина Соренсън отбелязва: „Вече има толкова много начини да се

поддържа връзка, през цялото време можем да сме заедно“.

Мисионерското пътуване на семейство Соренсън започва преди три години, когато техният епископ ги кани да бъдат домакини на месечни събирания за двойки, които обмислят да служат на мисия. „Тъй като през цялото време говорехме за това – казва сестра Соренсън – и ние трябваше да заминем!“ Те получават призование да служат на островите Кук, където дядото и бабата на Джил са служили преди 50 години.

Днес, редом с други задължения, те преподават уроци по Библията в училища.

„Говорим как Христос е канарата в живота ни – казва старейшина Соренсън. – Даваме на учениците по един

По целия свят двойки споделят как, в допълнение към помощта, която оказват на околните, тяхната служба заедно укрепва брака им и ги доближава до Небесния Отец.

малък камък и ги насърчаваме да останат непоколебими в Христа. Където и да ходим сега, хората казват „Непоколебими в Христа!“, когато ни видят“.

Елате и помогнете

Ако обмисляте пълновременна мисия или мисия на църковна служба, всички тези двойки биха ви задали въпроса, който президент Робинсън задава на Джералд и Лорна Малмроуз: „Можете ли да дойдете и да помогнете?“ И те ще ви кажат, че със сигурност ще ви се случи следното, независимо от начина на участие: Вие сте нужни, можете да допринесете и ще бъдете благославяни и обичани. ■

БЕЛЕЖКА

1. „Elder Jeffrey Holland: LDS Church Desperately Needs More Senior Missionaries“, *Deseret News*, 14 септ. 2011 г., deseretnews.com.

МНОГО НАЧИНИ ЗА СЛУЖБА

Прегледайте възможностите за служба, чуйте семействата, които в момента служат, и открийте отговори на въпроси на lds.org/callings/missionary.

ПО-ЛЕСНО ОТ ВСЯКОГА

По-гъвкавите правила правят по-лесно двойките да служат.

- Мисионерите на църковна служба могат да живеят у дома и да служат на място.
- Двойките могат да служат по 6, 12, 18 или 23 месеца. Могат да служат в чужбина за по-малко от 18 месеца, ако платят за пътуването.
- Двойките могат за собствена сметка да вземат кратка отпускат от мисията си, обикновено от 7 до 10 дни, за да се върнат у дома за някое крайно важно семейно събитие.
- Разходите за жилище са ограничени. Двойките плащат не повече от фиксирана сума за наем, режийни и обзавеждане.
- Жилищата са безопасни и удобни. Мисиите и областите подсигуряват жилища, които са чисти, скромно обзаведени и икономични.
- Работата не е толкова натоварваща. От двойките не се очаква да следват програмата на работа и дейности на младите несемейни мисионери.
- Общуването със семейството е по-редовно. Двойките могат да се свързват със семействата си по-често от младите несемейни мисионери.

КОГАТО
порнографията
удари дома —
И ДВАМАТА СЪПРУЗИ
ИМАТ НУЖДА
ОТ ИЗЦЕЛЕНИЕ

Виждал съм непосредствено как изцелителната сила на Спасителя може да бъде давана и на двамата съпрузи, когато съпругът има проблем с порнографията.

Името не е дадено

През първите шест месеца като епископ, няколко двойки от моя район дойдоха при мен за поверителен разговор, за да ми разкажат за проблем от страна на съпруга с порнографията. В някои от случаите съпругите все още бяха поразени от изненадата, която наскоро бяха открили; в други, те бяха в течение от месеци или години.

Изпитвам състрадание към всяка една от тези двойки и съм виждал как действа изкупителната сила на

Спасителя, докато редовно и внимателно съм разговарял с всеки от братята, за да им помогна да се отърсят от веригите на онзи, който ги върза здраво (2 Нефи 9:45).

Но може би най-силното изливане на Духа се е случвало, когато съм разговарял с техните съпруги. Разбрах, че макар някои от раните да бяха пресни, а други нанасяни в продължение на години, всички тези сестри живеят с дълбока духовна болка, предизвикана от въпроси като следните: „Какво съм направила, за да не бъде той привлечен от мен?“ или „Защо той би желал да си представя, че е с някоя друга, а не с мен?“

Тъй като съпругът е прегрешил, е лесно за епископа да почувства, че той изпитва по-голяма нужда от достъп до ключовете, осигуряващи изцелителната сила на Спасителя, но съм разбрал, че нуждата на съпругата за изцеление от болката и травмата е толкова голяма, колкото нуждата на съпруга за изцеление от греха и завладяващите подтици.

В своето обръщение към нефитите, пророкът Яков осъжда мъжете за техните несправедни действия към съпругите им, „чиито чувства пред Бога (били) извънредно нежни, целомъдрени и накърними, което е угодно на Бога“ (Яков 2:7). Той продължава: „Вие съкрушихте сърцата на нежните си съпруги ... поради дадените им от вас лоши примери; и риданията на сърцата им се въздигат до Бога против вас“ (Яков 2:35). Аз лично съм бил свидетел на тези ридания. Често те не произлизат само от дълбокото чувство на предателство от страна на съпруга и неговата употреба на порнография, а също от обидните думи и грубото поведение, които често са резултат от неговата вътрешна борба. Всъщност, съвсем редовно мъжът, чийто навик е бил разкрит, хвърля вината на съпругата за своето поведение, посочвайки разни действия и бездействия от нейна страна. Трагичното е, че често съпругата започва да приема тези обвинения и им вярва.

Една от тези двойки седяха в кабинета ми броени дни след като навикът на съпруга бе разкрит, като тази употреба на порнография го е измъчвала от младежките му години. Докато слушала урок в Обществото

за взаимопомощ върху една реч на сестра Линда Ш. Рийвз от общата конференция през април 2014 г. със заглавие „Защита от порнографията – дом, съсредоточен върху Христос“, съпругата започнала да разпознава в критичното отношение на съпруга си много от описаните от учителката тенденции. След урока, тя открито зададе въпроса на съпруга си и той призна тайната, която криел от толкова дълго. Към нейното вече снижено самочувствие се добавила тежка обида. По време на първото интервю с мен, на тях им беше трудно да видят начин, по който бракът им може да продължи. Уверих ги, че има надежда, предложих им първоначални напътствия и след това ги поканех да се върнат и да говорят с мен поотделно.

КАК МОГАТ ДА ПОМАГАТ СВЕЩЕНИЧЕСКИТЕ РЪКОВОДИТЕЛИ

Когато ръководителите работят с брачните партньори на изпитващите трудности с порнографията, техните усилия те да се почувстват чути и разбрани могат да бъдат също така важни, колкото даваните напътствия. Обмислете следните предложения от Ministering Resources (ministeringlds.org):

- Срещайте се често и осигурявайте подкрепа.
- Наблягайте на способността на Спасителя да дава лично изцеление на брачния партньор на ползващия порнография (вж. Алма 7:11 и Матей 11:28–30).
- Когато е уместно, поканете даденият човек да помисли дали да посещава събрания на група за подкрепа на програма за възстановяване от пристрастяване към порнографията.

- Помагайте на брачния партньор да разбере, че може да получи собствено вдъхновение, за да знае как да се положат ясни граници в тяхната връзка и у дома.
- Помогнете на брачния партньор да открие доверен приятел или роднина, който може да осигури значима и постоянна подкрепа.
- Помогнете на члена, който е ползвал порнография, да бъде отговорен за действията си и да подкрепя брачния си партньор.
- Помислете дали да не насочите брачния партньор на ползващия порнография да потърси професионална помощ. Посочете местни източници, които предлагат обслужване, което да съответства на евангелските принципи.

Долу: Кери е съсипана, когато научава за трудностите на нейния съпруг с порнографията, но намира надежда и изцеление чрез Исус Христос и Неговото Единение.

Заедно с усърдните молитви, които казах в подготовка за тези интервюта, аз прегледах предложенията, дадени в Ministering Resources на LDS.org, и по-конкретно начините да се подкрепят съпругите на ползващите порнографията, като там прочетох следното: „Изразете своята обич и загриженост както за нея, така и за съпруга. Изяснете, че тя не е отговорна за употребата на порнография от страна на нейния съпруг и че от нея не се очаква да търпи оскърбителното поведение“.

Когато се срещнах с тази сестра, последвах това напътствие и добавих към него уверението, че действията на съпруга ѝ не са подтикнати от нея, нито от някакви нейни действия или бездействия, а са породени от негов вътрешен конфликт. Видях как я обзе чувство на облекчение и утеха, докато тя обмисляше тези думи и усети потвърждението на Духа, че това наистина бе така. В края на интервюто, тя поиска да ѝ дам свещеническа благословия. Осъзнах, че единствено към мен тя можеше да се обърне за такава благословия, тъй като предпочиташе нейните роднини и приятели да не знаят за ситуацията.

За да се помогне в изцелителния процес, аз поканих съпруга да посещава местна група от членове на Църквата за възстановяване от пристрастявания и насърчих съпругата му да посещава съответната група за съпруги и роднини. Тя ми разказа колко утешаващо е да се среща с други сестри, които разбират

нейното страдание и каква надежда получава, когато вижда двойки, които са успели да преодолеят същото изпитание и да направят това заедно.

Вече са изминали няколко месеца от първото ми интервю с тази двойка и моята обич и загриженост към тях са нараснали в резултат на нашите разговори. Макар да осъзнавам, че по пътя си ще срещнат трудности, за мен е радост с всеки следващ месец да разбирам, че съпругът е останал чист от похот и порнография, и да виждам как увереността и самочувствието на съпругата нарастват, като това се вижда ясно.

През последните ми интервюта с тях, страданието и сълзите от първите разговори са заменени от чести усмивки и дори смях. Но вероятно най-важният резултат е надежда – надеждата, че не само бракът може да продължи, но че има потенциала да стане нещо красиво и възвисяващо.

За съжаление осъзнавам, че не при всяка двойка резултатът е такъв. Някои бракове се разпадат, когато ползващият порнография отказва да продължи напред. Обаче, независимо от избраната от съпруга пътека, научил съм, че напътствието да се служи на съпругите е вдъхновено. Надявам се да няма сестра в тази ситуация, която някога да се почувства пренебрегната, неразбрана или неправилно преценена от епископа си. Служението на епископа е основният канал, по който Спасителят изявява Своята сила напълно да изцели всяко сърце – дори „пронизан(ото) с дълбоки рани“ (Яков 2:35). ■

НАПЪТСТВИЯ И УТЕХА ЗА БРАЧНИТЕ ПАРТНЬОРИ

„Ние, като ръководители, сме дълбоко загрижени за брачните партньори и семействата на страдащите от пристрастяване към порнографията. Старейшина Ричард Г. Скот умолява: „Ако самите вие нямате сериозен грях, не страдайте ненужно за последствията на греха на някой друг. ... Може да изпитвате състрадание. ... Все пак не трябва да поемате върху себе си чувството на отговорност за тези действия“. Знайте, че не сте сами. Може да ви бъде помогнато. Провеждат се събранията за преодоляване на пристрастявания, включително събрания по телефона, които позволяват на брачните партньори да се обадят по телефона на някое събрание и да участват от дома си“.

Линда Ш. Рийвз, втора съветничка в Общото президентство на Обществото за взаимопомощ, „Защита от порнографията – дом, съсредоточен върху Христос“, Лиахона, май 2014 г., с. 16.

СТРАЖИ НА КУЛАТА

„На стените ти,
Иерусалиме, поста-
вих стражи, които
никога няма да
мълчат – нито денем,
нито нощем. Вие,
които припомня-
те на Господа, не
замлъквайте“.

Исайя 62:6

Стражи

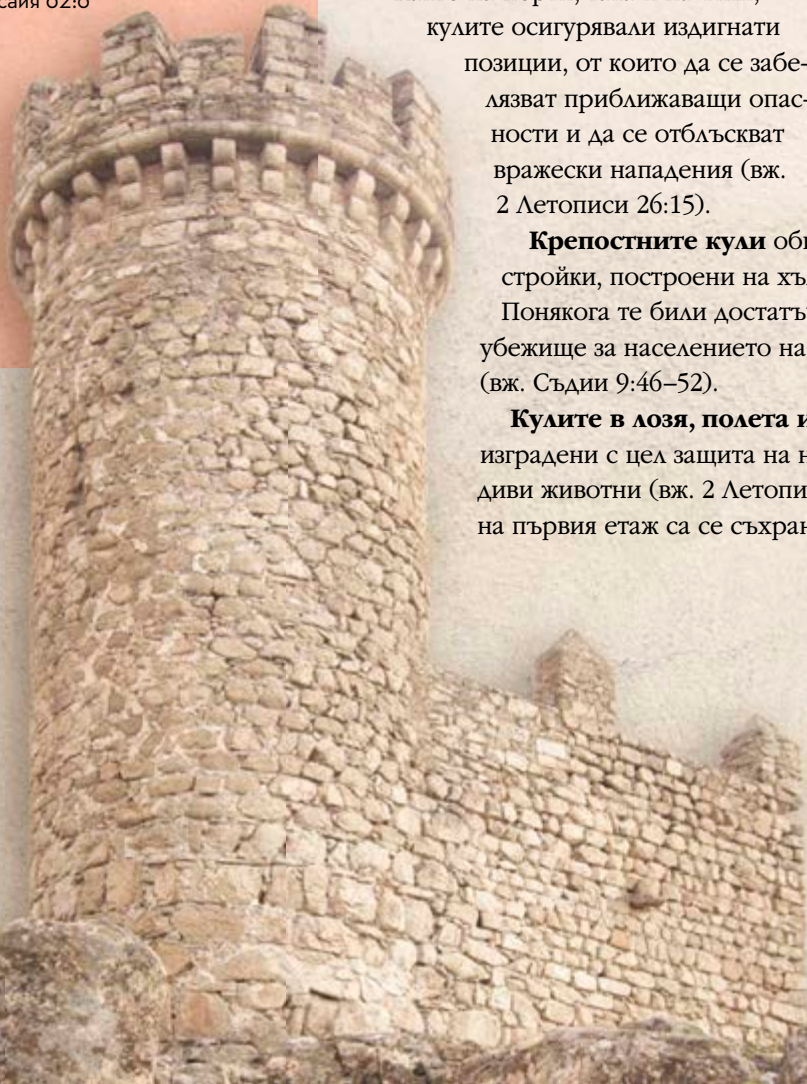
Стражите били караули на стена или кула, които имали за задача да наблюдават и предупреждават за приближаващи опасности. Те били наемани, за да защитават градове, лозя, полета и пасбища.

Видове кули

Кулите в градски стени обикновено се строели при портите или на ъгли (вж. 2 Летописи 26:9). Както на порти, така и на ъгли, кулите осигурявали издигнати позиции, от които да се забелязват приближаващи опасности и да се отблъскват вражески нападения (вж. 2 Летописи 26:15).

Крепостните кули обикновено били самостоятелни постройки, построени на хълмове или други стратегически места. Понякога те били достатъчно големи, за да служат за последно убежище за населението на цял град, когато той бъде атакуван (вж. Съдии 9:46–52).

Кулите в лозя, полета или пасбища били малки постройки, изградени с цел защита на насаждения или стада от крадци или диви животни (вж. 2 Летописи 26:10; Исайя 5:2; 27:3). Обикновено на първия етаж са се съхранявали инструменти.

ЗАДЪЛЖЕ- НИЕТО ДА НАБЛЮДАВАТ

„През вековете, пророците са изпълнявали

задължението си, когато са предупреждавали хората за предстоящите пред тях опасности. Господните апостоли имат задължението да наблюдават, предупреждават и да помагат на хората, които търсят отговори на житейските въпроси“.

Старейшина М. Ръсел Балард от Кворума на дванадесетте апостоли, „Бог стои на руля“, *Лиахона*, ноем. 2015 г., с. 25.

ФАКТИ ОТ БИБЛИЯТА

В Стария завет Господ понякога бива сравняван с крепост или спасителна кула (вж. Псалми 18:2; 61:3; Притчи 18:10; 2 Царе 22:3), а про-

роците понякога са сравнявани със стражи (вж. Исайя 62:6; Йеремия 6:17; Йезекиил 3:17; 33:7; Осия 9:8; Михай 7:4).

„Сине човешки, поставих те страж за Израилевия дом; и така, слушай словото от устата Ми и предупреди ги от Моя страна“ (Йезекиил 3:17; вж. също Йезекиил 33:1–7).

Стражите на кулата:

Виждат отвисоко. Като Божии призвани и упълномощени служители, пророците са отделени от света, живеят близо до Него и им се позволява да виждат всичко с по-небесна перспектива.

Виждат неща, които останалите не виждат. „Гледачът може да узнава нещата, които са минали, а също и нещата, които ще дойдат и чрез тях всичко ще бъде открито, или по-скоро тайните ще бъдат изявени и скритите неща ще излязат наяве, и неща, които не са познати, ще бъдат сторени знайни чрез тях, и други неща също ще бъдат сторени знайни чрез тях, които другояче не биха могли да бъдат узнати“ (Мосия 8:17).

Бдителни са. Пророците имат голямата отговорност да ни предупреждават за предстоящи опасности и те ще правят това, независимо от обществени мнения или тенденции.

Предупреждават за неща, докато те са още далеч. „Пророкът разобличава греха и предсказва неговите последици. Той е проповедник на праведността. Понякога пророците може да бъдат вдъхновени да предскажат бъдещето за ползата на човечеството“ (Ръководство към Писанията, „Пророк“, lds.org/scriptures/gs).

Предлагат сигурност и защита. Когато се вслушваме в предупрежденията на пророците, ние можем да открием сигурност и да избегнем бедствията, които могат да ни сполетят отделно или заедно, ако не се подчиним. ■

ВТОРИ ШАНС

Първият път, когато го срещнах, държах в ръка моята цигулка.

Той дойде при мен, докато влязах в стола, калъфът на цигулката се люшкеше от едната ми страна.

„Цигулка“ – каза той, докато приближаваше.

„Да“ – отговорих аз.

Никога не бях говорила с човек с увреждане и не знаех какво друго да кажа. Той ме последва до моята маса и седна до мен, сочейки калъфа на цигулката.

„Цигулка“ – каза той отново.

Отворих калъфа и очите му грейнаха. Той опъна струните твърде грубо. Сърцето ми се сви, когато си представих как се скъсва струна от цигулката ми и затворих калъфа. Той ме прегърна, преди да си тръгне.

Виждах го често след това.

„Цигулка“ – каза Уилям, докато приближаваше.

Когато ме видеше, той ме прегръщаше около раменете и ме целуваше по главата.

През цялата гимназия, винаги се опитвах да го избягвам, когато го виждах да идва. Когато все пак ме откриеше и ме обсипваше с прегръдки и мокри целувки, аз го изтърпявах за няколко секунди с престорена усмивка и след това бързо си тръгвах без да кажа и дума.

„А, не“ – промърморих, когато го видях на последния си концерт с оркестъра на гимназията. След концерта той се доближи към мястото, където бях застанала с моите приятели.

Те се отдръпнаха назад, когато той дойде при мен с голяма усмивка и разтворени за прегръдка ръце.

„Уилям!“

Обърнах се и видях една жена да тича към нас.

„Извинете“ – каза тя, хващайки го за ръка. „Уилям обича цигулки. Умоляваше ме да го доведе тази вечер на този концерт. Хайде, скъпи“.

До онзи момент не бях осъзнала, че така и не знаех името му.

Бях срещнала Уилям две години по-рано, но положих такива усилия да го отбягвам, че така и не направих усилие да го опозная. Докато гледах как Уилям и майка му си тръгваха, ме обзе срам.

Години по-късно, след като се омъжих, родих едно прекрасно

момченце със синдрома на Даун, което нарекохме Спенсър. Често мислите ми се връщаха към Уилям, докато наблюдавах сина си, и се питах дали Спенсър щеше да има подобни преживявания. Щяха ли хората да го избягват, защото раздвара целувки и прегръща силно? Дали връстниците му щяха да се чувстват неловко от неговите ограничения?

Когато Спенсър бе на четири месеца, го заведох до местната болница за преглед. Докато го vadех от колата, видях двама души да излизат от болницата. Невярваща на очите си, осъзнах, че това бяха Уилям и майка му.

„Уилям! – извиках аз с разтуптяно сърце, когато той се приближи.

– Здравей!“ Той пресече паркинга с широка усмивка. Подаде ми ръка и хвана моята за ентузиазизирано ръкостискане.

„Как си?“ – попитах го.

„Цигулка“ – каза той с вълнение в очите си.

Цигулка. И той ме помнеше.

„Да – засмях се през сълзи – свирех на цигулка“.

Докато говорихме, сърцето ми се изпъли с благодарност за нежните милости на един любящ Небесен Отец, Който знаеше колко много исках отново да срещна Уилям. Благодарна съм, че Бог знаеше за мен – изпитваща трудности млада майка, разтревожена от здравословните проблеми на сина ми и загрижена за бъдещето му – и ми даде преживяване, което ми напомни, че Той се грижи за нас. ■

Кайлий Болдуин, Аризона, САЩ

Чух как жената постави безброй монети на щанда, за да плати.

ОТИДИ И Й ПОМОГНИ

Бях се наредил на опашката на една бензиностанция. Пред мен една майка с две малки деца поиска бензин на стойност 3 долара и два ванилови сладоледа.

От пръв поглед се виждаше, че имаха много малко. Децата бяха боси и носеха раздърпани дрехи.

Чух как жената постави безброй монети на щанда, за да плати.

След като платих, излязох и видях колата на жената. Беше стар модел и вероятно гореше ужасно много.

Почувствах симпатия към тази майка на две деца, но запалих мотора си и продължих по своя път.

По-малко от минута след това до мен дойде глас: „Отиди

и й помогни“. Подтикът дойде два пъти.

Поклатих глава, сметнах, че вече си е тръгнала. Така или иначе, какво ще й кажа?

Гласът дойде съвсем ясно за трети път: „Отиди и й помогни!“

Върнах се при бензиностанцията, като се опитвах да измисля какво да кажа, ако тя все още бе там.

Когато пристигнах, видях вратите на колата ѝ отворени. Тя бе на мястото на шофьора, а нейните малки деца се радваха на сладоледа на задната седалка.

Казах молитва наум, като попитах Небесния Отец какво да кажа. Същият глас ми каза: „Представи

се и попитай дали има нужда от помощ“. Доближих колата и се представих. Споделих с нея, че съм почувствал подтика да я попитам дали има нужда от помощ.

Тя започна да плаче и каза: „Тъкмо се молих на Исус да ми изпрати някой, който да ми помогне“.

Небесният Отец даде отговор на молитвата ѝ. Платих за един резервоар гориво и ѝ дадох телефона на един брат в кворума на старейшините, който тогава търсеше хора за работа. Не знам какво се случи с тази млада майка след това, но съм благодарен, че последвах подтика да ѝ помогна. ■

Томас Робинс, Калифорния, САЩ

НЕ СТРЕЛЯЙ!

Боб и аз седяхме в полицейската кола, като чакахме нещо да се раздвижи по улицата. Бяхме започнали следенето часове по-рано, след като забелязахме колата, за която съобщиха по радиото.

„Извършва се обир – гласеше

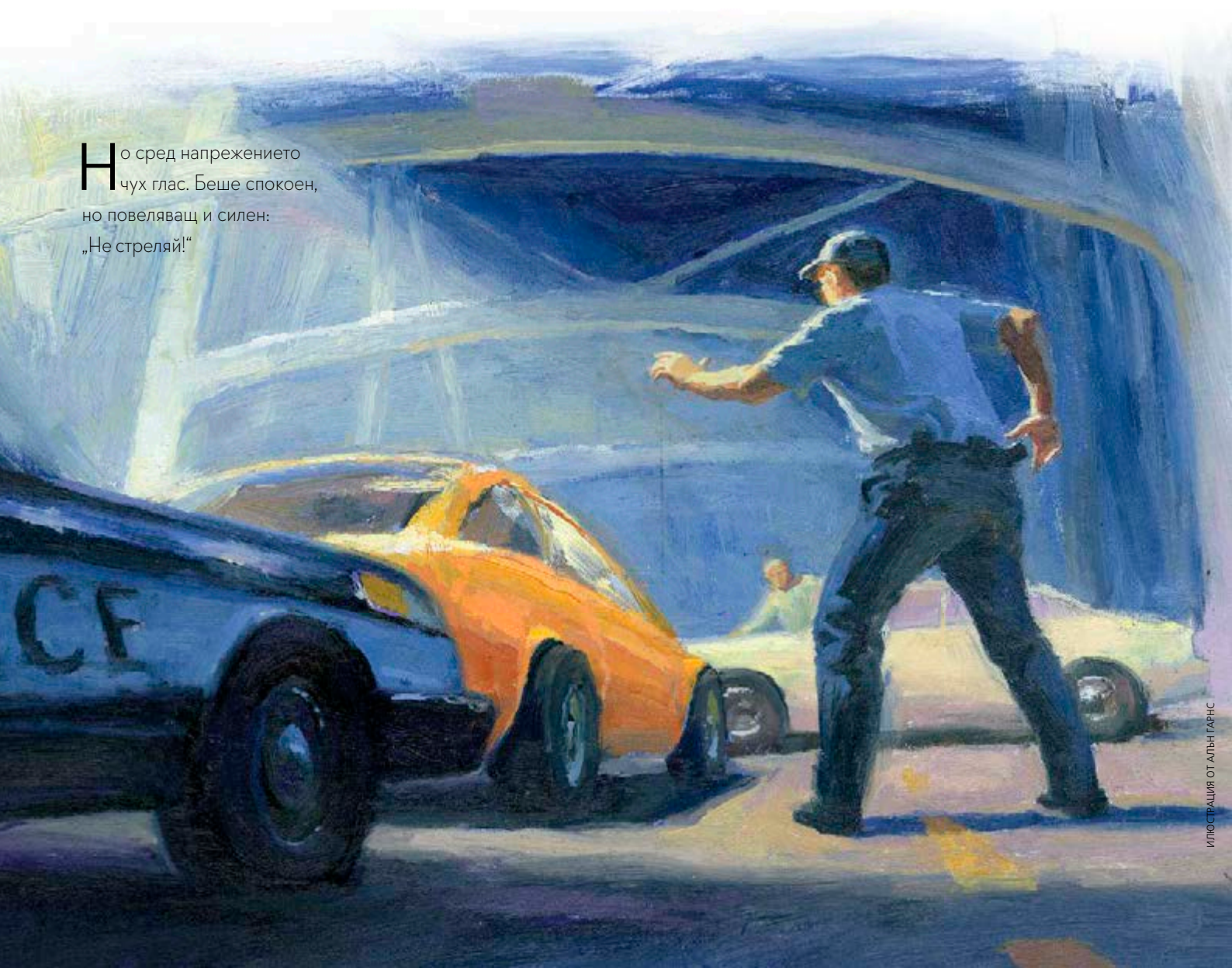
съобщението. – Двама мъже, въоръжени. Преди малко бяха забелязани в оранжева кола. Свидетелите казват, че мъжете са агресивни и готови да стрелят“.

В района имаше поредица от обори и, въпреки усилията ни,

престъпниците многократно се измъкваха. Тези мисли се въртяха в ума ми, когато видях две фигури да излизат от една къща на тъмна улица и да се качват в оранжевата кола. Сега караха към нас.

„Искаме подкрепление – казах по

Но сред напрежението чух глас. Беше спокоен, но повеляващ и силен:
„Не стреляй!“

радиото. – Заподозрените се движат на север“.

Подкреплението, двама цивилни детективи в необозначен автомобил изпревариха колата, а ние с Боб я следяхме. След като трите коли се качиха на един мост, цивилните изведнъж спряха направо пред оранжевата кола, а ние зад нея, като така блокирахме нашите заподозрени. Почти веднага, колата спря и двете фигури залегнаха долу.

„Излезте от колата с ръце на главите!“ – заповядах, след като излязох от колата. Никой не отговори.

Готов да стрелям, отново заповядах: „Излезте от колата с ръце на главите. Веднага!“

Изведнъж шофьорът стана и се обърна към мен. Видях сребрист предмет да проблясва в ръцете му.

Полицейското ми обучение и здравият разум повеляваха да дръпна спусъка, за да спася живота си. Но сред напрежението чух глас. Беше спокоен, но повеляващ и силен: „Не стреляй!“

Очаквах да бъда застрелян всеки момент, но чаках някой от колата пръв да открие огън. Вместо това шофьорът вдигна ръце, вдигна предмета, който изглеждаше като пистолет и спусна ръце.

„Стой! – казах аз, докато тичах към колата. – Не мърдай!“

Всичко изглеждаше като на кино – докато видях, че закоравелите престъпници в колата бяха две уплашени момичета. А това, което смятах за оръжие, бе катарамата на предпазния колан.

Скоро научихме, че момичетата дали назаем колата си на техните приятели. Нямаха никаква представа за техните занимания.

„Кал, мислех те за мъртъв! – ми каза Боб по-късно. – Почти открих огън. Не знам защо не го направих“.

Двамата детективи в необозначената кола казаха същото нещо, но само аз бях чул гласа. Знаем, че единствено небесните сили можеха да спасят тези две момичета от смъртта, а четиримата полицаи да допуснат тази трагична грешка. Това преживяване ми даде сигурното знание, че нашият Небесен Отец може да се намеси за наша полза и ще го прави. ■
Името не е дадено

УЧЕТЕ ГИ ДА ЧЕТАТ КНИГАТА НА МОРМОН

По време на нашата служба в мисия Женева Швейцария, бях призован и отделен като президент на клон, а съпругата ми като президентка на Обществото за взаимопомощ. Заедно ние работихме с всички сили да съживим изпитващия трудности клон. Въпреки че е създаден през 60-те години, клонът не беше имал кръщение за

много години и не бе изпращал мисионери за 15 години.

Ясно беше, че имахме нужда от Господната помощ, за да открием решения за множеството трудности на клона. След като се молих как да се решат тези трудности, Духът Господен ми каза: „Учи членовете да четат Книгата на Мормон и ще имаш успех“.

Незабавно се подготвихме да ангажираме всички членове да започнат да четат Книгата на Мормон.

Последваха забележителни резултати. Мирът и Духът се завърнаха в клона. Нови семейства се присъединиха към Църквата. Мотивиран от желанието да служи, един млад мъж замина на мисия. Няколко брака бяха укрепени и семействата се сплотиха. Този клон продължава да се развива и днес.

Ние и членовете на клона можехме да видим каква чудотворна сила има Книгата на Мормон. Тя наистина е ключовият камък на нашата религия и на нашите свидетелства за Евангелието и Исус Христос. Обичаме я с цялото си сърце. Тя е източник на безпределно и неотменимо знание.

Това преживяване ни научи, че Книгата на Мормон е най-сигурното средство да помагаме на нашите братя и сестри да излязат от сенките на духовната тъмнина, която покрива земята. Тази книга дава мир, радост, щастие и силно желание да се следва Спасителя Исус Христос. ■

Емилиен Рийо, Квебек, Канада

Разпознаване на фалшификатите на Сатана

От Денис С. Гонт

Слагях две банкноти от един американски долар в портфейла си в магазина, когато една от тях привлече вниманието ми. Сякаш зеленият цвят бе по-светъл отколкото на другите банкноти, затова се загледах. След това забелязах как образът на президент Джордж Вашингтон не бе толкова ясен. Хартията също беше различна. Тази банкнота бе фалшива! Касиерът я смени с истинска банкнота от един долар и след това я предаде на мениджъра.

Оттогава доста размишлявах върху този фалшив долар. Чудех се от колко време той бе в обръщение и колко хора беше заблудил през годините. Ако не бях внимавал, той щеше и мен да заблуди. Но като го сравних с истински долар и се съсредоточих върху различията, вместо върху приликите, успях да разбера, че е фалшив.

В Книгата на Мормон има множество примери за духовни фалшификатори, които ползват методите на Сатана, като лъжат и заблуждават за собствена изгода. Изучавайки

техните номера и тактики, ние започваме да забелязваме грешките и пропускаме им по същия начин, по който обученото око започва да забелязва разликите между истинската и фалшивата банкнота. Колкото повече обучаваме окото си да забелязва разликите, толкова по-добре подготвени ще бъдем да различаваме днешните фалшификатори и да неутрализираме лъжите им.

Събиране на информация за фалшификатите на Сатана

Сатана се стреми да ни отклони чрез своя собствен вид духовно фалшифициране и, ако не внимаваме, ще бъдем измамени. Президент Джозеф Ф. Смит (1838–1918) предупреждава: „Сатана е сръчен имитатор и докато истинската евангелска истина се дава на света все по-изобилно, той разпространява фалшификатите на лъжливото учение. Пазете се от тези лъжи, те ще ви дадат единствено разочарование, окаяност и духовна смърт“¹.

Най-добрата ни налична защита срещу фалшификатите на Сатана

Когато срещаме духовни фалшификати, Книгата на Мормон може да ни помогне да определим кое е истина и кое не.

е да се запознаем възможно най-добре с истините на Евангелието. Колкото по-задълбочено познаваме истината, толкова по-лесно ще бъде да откриваме разликите, когато Сатана ни предлага своите фалшификати. Когато той прави това, ние трябва да обръщаме внимание на различията, а не на приликите, точно както направих с банкнотите от един долар, защото винаги така се разкрива измамата.

Президент Езра Тафт Бенсън (1899–1994) учи: „Книгата на Мормон изобличава враговете на Христос. ... Бог с безкрайното си предварително знание така е оформил Книгата на Мормон, че да можем да виждаме грешката и да знаем как да се борим срещу лъжливите образователни, политически, религиозни и философски идеи на своето време“².

Днес ние воюваме със Сатана. И, като всяка армия, трябва да знаем какви са плановите на врага.

Например, знанието кога и къде той ще атакува може да бъде безценна информация. Затова е важно предварително да се събират знания. Когато опознаваме своя враг, ние можем да го превъзхождаме. Книгата на Мормон може да ни помогне да съберем информация за фалшификаторските методи на Сатана.

Ласкателствата са фалшификат

Над половината от фалшификаторите в Книгата на Мормон

използват ласкателства и харизма, за да постигнат целите си. Например Серим „познаваше съвършено езика на хората; ето защо, той можеше да употребява много ласкателства и много сила на речта, според силата на дявола“ (Яков 7:4). Нечестивите свещеници на цар Ной говорят „суетни и ласкателни слова“ (Мосия 11:7), като така подтикват хората към идолопоклонничество и други нечестия. Корихор постига подобни резултати в

неговия ден „отклонявайки сърцата на мнозина“ (Алма 30:18). Амаликия и Гадиантон и двамата пускат в действие своите умения в ласкателството, за да издигнат армии от нечестиви последователи (вж. Алма 46:10; Еламан 2:4).

Това не е случайност. Ласкателството е кухо, лицемерно, плитко и преувеличено. Нефи предупреждава, че хората, „които ще поучават по този начин с лъжливи, празни и безумни учения и ще се възгордеят в сърцата си, и ще търсят дълбоко да скрият намеренията си от Господа; и техните дела ще бъдат в мрака“ (2 Нефи 28:9).

Ласкателството често се използва с цел измама; обикновено зад него се крият допълнителни мотиви и планове. Ласкателството поставя стила над същността и действа чрез суетата и гордостта на естествения човек в нас. От друга страна, Господните пророци ни казват простите, но важни истини, които *е нужно* да чуем.

Ласкателството е езикът, на който говори Сатана. Президент Джеймс Е. Фауст (1920–2007), втори съветник в Първото президентство, обяснява: „Гласът (на Сатана) често звучи тъй основателно и посланието му е тъй лесно за оправдание. Това е един привлекателен, интригуващ глас с мелодични тонове. Той не е суров, нито дисонантен. Никой не би слушал гласа на Сатана, ако звучеше сурово или грубо“³.

„(Гласът на Сатана) е един привлекателен, интригуващ глас. ... Никой не би слушал гласа на Сатана, ако звучеше сурово или грубо“.

Когато светът ни представи идея, философия или мнение, което изглежда е насочено единствено към нашата суета и гордост или просто звучи твърде добре, за да е истина, това веднага би трябвало да ни предупреди. Отнасяйте се към тези идеи като към фалшификати. Сравнявайте ги с проповядваните от живите пророци истини. Търсете различия, а не прилики, и фалшифицираните идеи ще станат явни.

Нехор – популярен фалшификатор

Нехор без притеснения ползва основния метод на Сатана – ласкателството. Нека го разгледаме като образец за духовен фалшификатор. Нехор, чието учение изглежда приема идеята за изкупител, става

популярен и харизматичен проповедник сред нефитите. Нехор спечелва множество последователи, като проповядва, „че цялото човечество щяло да бъде спасено в последния ден“ и че „щели да имат вечен живот“ (Алма 1:4).

Можем ли да видим защо посланието на Нехор е така привлекателно? Той проповядва за един невзискателен и отстъпчив Бог, Който, защото обича всички, ще спаси всички, независимо от всичко. Затова правете каквото ви се иска, защото то всичко е добро. Това е една подмамваща философия, която е приемана колкото от съвременниците на Нехор (вж. Алма 1:5), толкова и от мнозина днес. Хората явно искат безплатен билет за небесата.

И така, какво не му е наред на посланието на Нехор? Нека отново разгледаме основните положения на неговата теза:

- Бог е създал всички хора – истина.
- Бог обича всички хора – истина.
- Не бива да се страхуваме от Бог – истина.
- Ние следва да се радваме за спасението си – истина.

Засега виждаме много общо между преподаваното от Нехор и евангелските истини. Но помнете – точно както при фалшивите пари, ние трябва да се вгледаме в различията, не в приликите. Затова нека погледнем последното учение на Нехор:

- Бог ще даде на всички вечен живот – лъжа!

Ето я важната разлика, която ни показва, че Нехор е духовен фалшификатор. Спасението от физическата смърт *наистина се* гарантира на всички, но спасението от духовната смърт се дава при условие на искрено покаяние от наша страна. Само ако се покаяваме, ще можем да получим вечен живот (вж. Яков 6:11). Но никой не се вози безплатно.

Гедеон и Алма разпознават фалшификатора

Злото на Нехор става явно в деня, през който той среща Гедеон,

един праведен учител в Божията Църква. Гедеон се противопоставя на цар Ной години по-рано и затова има опит с духовните фалшификатори (вж. Мосия 19:4–8). Нехор „започна остро да спори с него, та да може да отведе хората на Църквата; но (Гедеон) му устоя, увещавайки го със словата Божии“ (Алма 1:7). Гедеон разпознава Нехор като фалшификатор. Вече разкрит, Нехор прибегва до друг метод на Сатана – убийството. Но смъртта на Гедеон не е напразна. Хората отвеждат фалшификатора пред Алма, за да бъде съден.

Алма вижда, че не само Нехор е виновен в свещеническо лукавство, но и че ако не се спре, „то ще потвърди цялостното им унищожение“ (Алма 1:12). Затова Нехор е осъден да умре и изстрада „позорна смърт“ (Алма 1:15).

Гедеон и Алма са пример за нас. Когато имаме Духа с нас, ние ще виждаме и чуваме „нещата такива, каквито са в действителност“ (Яков 4:13). Ще разпознаваме фалшификаторските планове и схеми на Сатана „със съвършено знание, колкото светлината на деня се различава от тъмната нощ“ (Мороний 7:15).

Нашият враг и фалшификатор е умен, но ние, подобно на Гедеон и Алма, можем да бъдем по-умни. Точно както постепенно започнах да забелязвам различията между двете банкноти от един долар,

САТАНА РАЗПРОСТРАНЯВА ЛЪЖИ

„Сатана, нашият противник, иска да се провалим. Той разпространява лъжи като част от усилието си да унищожава нашата вяра. Той лукаво твърди, че онзи, който се съмнява, скептикът, невярващият, е мъдър и интелигентен, а хората, вярващи в Бог и Неговите чудеса са наивни, слепи и с промити мозъци. Сатана ще ни казва колко е модерно да се съмняваме в духовните дарби и ученията на истинските пророци“.

Президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото президентство, „Не бойте се, само вярвайте“ *Лиахона*, ноем. 2015 г., с. 78.

ние постепенно можем да обучим очите и умовете си да забелязват различията между истината и лъжите. И когато правим това, ние ще различаваме фалшификаторите и ще устояваме на техните лъжи. ■

Авторът живее в щата Юта, САЩ

БЕЛЕЖКИ

1. Джозеф Ф. Смит, *Gospel Doctrine*, 5-то изд., 1939 г., с. 376.
2. *Учения на президентите на Църквата: Езра Тафт Бенсън*, 2014 г., с. 146.
3. Джеймс Е. Фауст, „The Forces That Will Save Us“, *Liahona*, ян. 2007 г., с. 4.

Благословии в Мадагаскар

От Минди Ан Селу

Църковни списания

След като неговата съпруга претърпява съкрушителен спонтанен аборт през първата си бременност, Солофо Равелояна чувства, че молитвите му получават отговор година след това с втората бременност. Той и съпругата му, Хари Мартине, считат раждането на тяхната дъщеря за най-голямата си благословия. Солофо обяснява: „Тъй като помолихме Бог и Той ни я даде, ѝ дадохме име, което на малагаси означава „отговор от Бог“.

Солофо, млад мъж от Мадагаскар, вярва, че Бог отговаря на молитвите и с времето благославя верните. „Животът е труден – казва Солофо – и когато хората не получат според желанията си, някои започват да се питат: „Защо това се случва с мен?“ Те може да си тръгнат от Църквата или да се усъмнят в своята вяра в Бог. Но когато живеем според Евангелието и четем Писанията, става по-леко. Когато наистина живеем според Евангелието, можем наистина да видим, благословиите“.

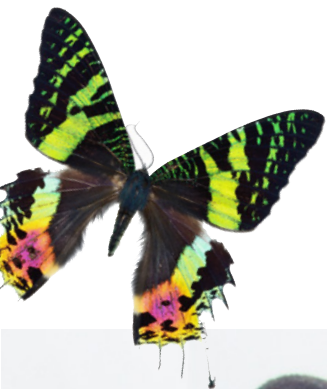
Тъй като живее в страна със сериозни проблеми, сред които крайна бедност, политическа нестабилност, лоша инфраструктура и природни бедствия, е ясно защо Солофо казва, че животът е труден. Но за него благословиите от живота според Евангелието са по-важни от всички трудности. „Не мога да изброя дори получаваните от мен благословии, когато живея според Евангелието“ – казва той.

Тъй като Църквата е относително нова в Мадагаскар (първият клон е организиран през 1990 г.), Солофо разказва как най-трудни за членовете са слуховете и погрешните схващания за Църквата. Солофо казва как, точно както във видението на Лехий за дървото на живота, „хората може да не приемат напълно Евангелието, защото се чувстват засрамени пред приятелите си и се страхуват, че ще бъдат отхвърлени от семействата си“. Той казва, че различното при него е следното: „Никога не съм се срамувал. Живеем според Евангелието и винаги имам желанието да го споделям с колегите си, въпреки че някои от тях не се интересуват особено“. Той толкова

Въпреки политическата нестабилност и икономическите трудности в тази страна, Солофо разчита на произлизащите от живота според Евангелието благословии.

често споделя своето свидетелство, че неговите колеги му дават прякор „пастора“.

Сред икономически и политически трудности, Солофо и Хари Мартине разчитат на благословиите на своите храмови завети (те са запечатани в храма Йоханесбург Южна Африка една година след като са завърнали от мисиите си – неговата в Уганда, а нейната в Мадагаскар), както и на упованието си в Господ. „Имам Евангелието и предавам живота си в Божиите ръце“ – обяснява Солофо. Той може да разчита на своето непоколебимо свидетелство, защото вече има вяра в „Божиите отговори“. ■

ОЩЕ ЗА СОЛОФО

Какви храни обичате да ядете?

Основната ни храна е оризът – много ориз. Едно от любимите ми ястия се нарича *равото*. Използваме един специален инструмент, за да смачкаме листа от касава (маниока) на малки парчета и ги сервираме с ориз и свинско.

Какво обичате да правите в свободното си време?

Обичам да свиря на клавиатура, да пея и да чета. Тъй като президентът на клон научи, че обичам да пея и мога да свиря на клавиатура, когато дойдох в клона, той каза: „Ето, има кой да ръководи хора“, след което започнах да отделям време за това. Преди са нямали хор, но започнах да ги уча и сега им харесва.

ФАКТИ ЗА МАДАГАСКАР

Езици: френски, малагаси
Столица: Антананариво

В ЦИФРИ

22 005 222 жители (приблизителна оценка от 2012 г.)
80 процента от животните в Мадагаскар не съществуват никъде другаде на земята
4-ти по големина остров на света
60 процента от ванилията в света се изнася от Мадагаскар

ЦЪРКВАТА В МАДАГАСКАР

9 190 светии от последните дни
37 района и клона
2 кола
1 мисия

От старейшина
Дейл Г. Ренлунд

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

ДУХОВНА СТАБИЛНОСТ: ПОСТРОЯВАНЕ НА НЕПОТОПЯЕМ КОРАБ

*Имаме нужда от достатъчна духовна стабилност,
за да можем успешно да плаваме из земния живот
и да се завърнем безопасно в небесния ни дом.*

В началото на XVII в., шведският крал Густав II Адолф, заповядва построяването на боен кораб, който да бъде наречен *Vasa*. За построяването му са нужни значителни ресурси, включително дъбовата дървесина, от която да се построи. Густав Адолф отблизо ръководи строежа в желанието си да се погрижи *Vasa* напълно да отговори на очакванията му.

След като започва строежа, Густав Адолф нарежда *Vasa* да бъде направен по-дълъг. Тъй като напречните рамки вече са били построени от дъб, кралят казва на строителите да увеличат дължината на кораба без да променят ширината. Въпреки че корабостроителите знаят, че това ще навреди на способността на *Vasa* да плава, те се поколебават да кажат на краля това, което той не иска да чуе. И се подчиняват. Густав Адолф също така настоява този кораб да разполага не само с един ред оръдия, както обикновено се правело, а те да бъдат разположени и на трите палуби, като най-тежките оръдия да се разположат на горната палуба. Отново, въпреки познанията си, корабостроителите се съгласяват.

На 10 август 1628 г. *Vasa* отплава на първото си пътуване. След като *Vasa* излиза от пристанището, в платната му започва да духа силен вятър и корабът започва да се накланя на една страна. Не след дълго корабът „съвсем се обърна и вода започна да влиза през амбразуриите за оръдията и бавно потъна на дъното с платна, вимпели и всичко останало“.¹ Първото плаване на *Vasa* е към 1 300 метра.

Желанието на Густав Адолф да създаде екстравагантен символ на своята сила разваля пропорциите на кораб, който иначе би бил великолепен съд, най-величественият боен кораб на времето си. Нежеланието на корабостроителите да изложат знанията си – страхът им от недоволството на краля – го лишават от техния опит. Всички те губят поглед от целта на това начинание: да се защити Швеция и да се подкрепят интересите ѝ в чужбина. Кораб, който се опитва да опровергава законите на физиката, е кораб, който не може да плава.

Имаме нужда от достатъчна духовна стабилност, за да можем успешно да плаваме из земния живот, да посрещаме насрещни ветрове и течения, да поемаме по правилния курс и да се завърнем безопасно в небесния ни дом. Има неща, които можем да правим, за да увеличаваме своята духовна стабилност. Ще се спра на четирите от тях.

✦ **Подчинение на Божиите заповеди**

Първото е подчинението на Божиите заповеди. Точно както *Васа* е подвластен на физически закони, така всички ние сме подвластни на духовни закони. Никой не е освободен от това. Ние трябва да се подчиняваме на тези духовни закони, познати още като Божии заповеди.

Съобразяването с физическите закони при строежа на кораба може да е било ограничаващо за Густав Адолф, но *Васа* нямаше да потъне при първото си пътуване, ако отговаряше на тези закони. Вместо това, щеше да разполага със свободата и маневреността, с които да постигне своята цел.

По същия начин подчинението на Божиите закони предпазва нашата свобода, маневреност и способност да реализираме своя потенциал. Заповедите нямат за цел да ни ограничават. По-скоро, подчинението води до нарастваща духовна способност за дългосрочно щастие.

Подчинението е наш избор. Исус ни напътства: „Ето, аз съм ви дал заповедите; затова спазвайте Моите заповеди“ (3 Нефи 15:10). Толкова е просто. Приемете го. Решете сега напълно да се подчинявате. Няма друго нещо, което толкова да увеличи духовната ни стабилност. Няма друго нещо, което да ни даде повече свобода да изпълним мисията на нашия живот.

✦ **Търсене на напътствие и изучаване за цял живот**

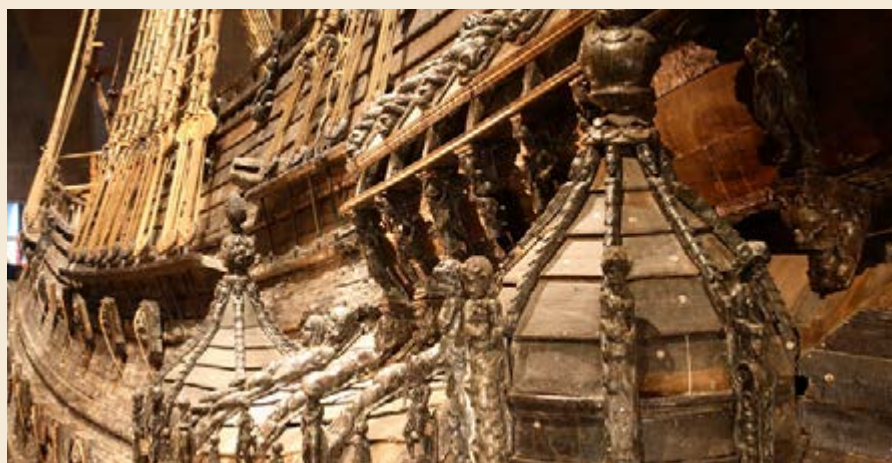
Второ, нужно е да бъдем внимателни и да се вслушваме в напътствия от доверени източници и да се учим през целия си живот.

Една от лошите последици на придобиването на знание е арогантността, която произлиза от мисълта, че вече знаем толкова много, че няма какво още да научим. Всички сме виждали това в хора, твърде сигурни в собствената си интелигентност. Наистина е трудно един всезнайко да бъде научен на нещо.

Като знае това и има желанието да се учи за цял живот, президент Хенри Б. Айринг, първи съветник в Първото президентство, казва: „Все още съм дете и много имам да уча. Повечето хора имат какво да ме научат“². Когато ме призова за висш ръководител, президент Айринг ми преподаде важен урок. Той каза, че когато чуе някой да разказва вече позната му история или да цитира стих, с който е много запознат, се пита: „Защо Господ набляга на това?“ и „Какво още имам да науча от този разказ или стих?“ Ако искаме да увеличаваме своята духовна стабилност, ще имаме желанието да се учим и да бъдем достатъчно смирени, за да приемаме напътствия, независимо от нашата възраст и опит.

Наистина, това е наш избор. Можем да се вслушваме в напътствията на църковни ръководители и да ги изпълняваме, особено даваните от пророци, гледачи и откровители, родители и доверени приятели – или да не правим това. Можем да се стремим да се учим цял живот – или да не правим това. Можем да увеличаваме своята духовна стабилност – или да не правим това. Ако не успяваме да увеличаваме своята духовна стабилност, ние ще станем като *Васа* – кораб, който не може да плава.

✦ Приемане на Исус Христос за наша основа

Четвърто, последно и най-важно, нашата духовна стабилност се увеличава в степента, в която приемаме Исус Христос за наша основа.

Без Христос, ние сме подхвърляни като лодка по вълните. Нямаме сила, защото нямаме платна. Нямаме стабилност, особено в буря, защото нямаме котва. Нямаме посока и цел, защото няма с какво да определим посоката. Трябва да приемем Христос за наша основа.

За да можем да посрещаме, преодоляваме и да бъдем подготвени за насрещни ветрове и течения, ние трябва да се подчиняваме на Божиите заповеди; да се учим смирено, искрено и за цял живот; да служим на околните и да приемем Исус Христос за основа на своя живот. Правейки тези неща, ние увеличаваме своята духовна стабилност. За разлика от *Vasa*, ние ще можем да се завърнем в безопасното пристанище, реализирали своята съдба. ■

От духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 16 септ. 2014 г. За пълния текст на английски език, посетете speeches.byu.edu.

БЕЛЕЖКИ

1. Писмо на Шведския държавен съвет до крал Густав II Адолф; превод цитиран в Richard O. Mason, „The *Vasa* Capsizes“, virtualschool.edu/mon/CaseStudies/Vasa/vasa.html. Има много разкази за кораба *Vasa*, вж. например, vasamuseet.se/en за исторически и други линкове.
2. Henry B. Eyring, в Robert I. Eaton and Henry J. Eyring, *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring*, 2013 г., с. 409.

✦ Служба на околните

Трето, когато се насочваме навън, когато се грижим за околните и им служим, ние увеличаваме своята духовна стабилност.

Вечността остава в ясен фокус, когато се съсредоточаваме върху околните и се стремим да помагаме на чедата на Небесния Отец. Осъзнал съм, че ми е по-лесно да получа откровение, когато се моля, за да разбира как мога да помогна на друг човек, отколкото, когато се моля за себе си.

Може да вярваме, че в някакъв бъдещ момент ще бъдем в по-добра позиция да помагаме. Всъщност, този момент е сега. Грешим, ако си мислим, че ще ни бъде по-удобно, когато имаме повече време, пари или каквото и да е, за да служим на околните. Независимо от обстоятелствата, имаме избор. Ще помагаме ли на околните или не? Проваляме се в основна част от изпитанието на живота, ако избираме да не помагаме на нуждаещите се. И, ако помагаме, ще увеличаваме своята собствена духовна стабилност.

ИКОНИ И ФОТОГРАФИИ НА КОРАБ © LUBUBASCHKA/THINKSTOCK, MICHELEBOLETO/THINKSTOCK, DAVID HARDING/THINKSTOCK

НАУЧИ СЕ ДА СВИРИШ ХИМН за 10 минути!

Съставено и адаптирано от Даниел Картър

Отдел „Музика и изкуства“ на Църквата

Ако никога не сте свирили на пиано, но винаги сте искали да се научите, това е вашата възможност. Трябва ви само клавиатура. Дори ако нямате клавиатура, можете да вземете тази статия с вас на място, където има пиано или клавиатура, за да започнете да се обучавате.

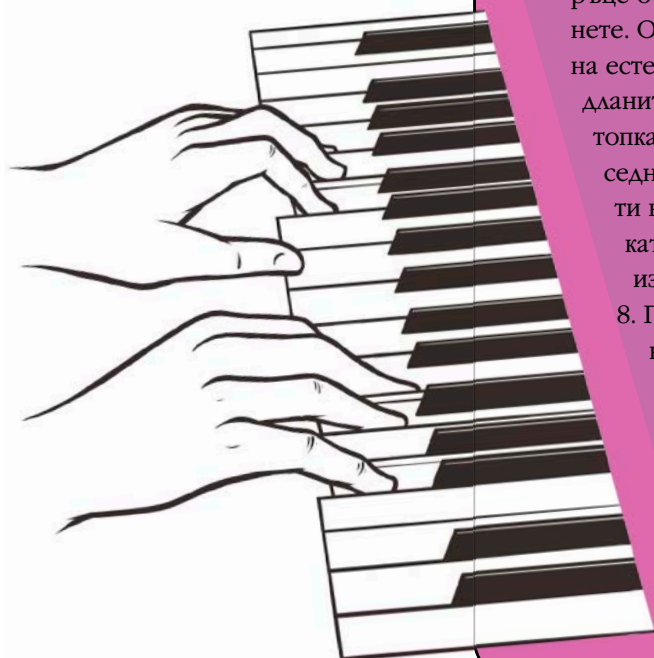
Този урок е толкова прост и лесен, че накрая ще можете да изсвирите химн. Всъщност, дори е възможно да можете да изсвирите мелодията на химна в този урок за около 10 минути!

Готови? Да започваме!

Подготовка за свирене на пиано

1. Когато седнете на пианото и сложите пръсти на клавиатурата, наместете стола така, че лактите ви да са леко сгънати.
2. Седнете в центъра на пейката, точно срещу центъра на клавиатурата.
3. Преместете се към предната част на пейката с изправен гръб.
4. Сложете крака на земята.
5. Седнете удобно.
6. Погрижете се да има достатъчно светлина, за да виждате нотния лист и клавиатурата.

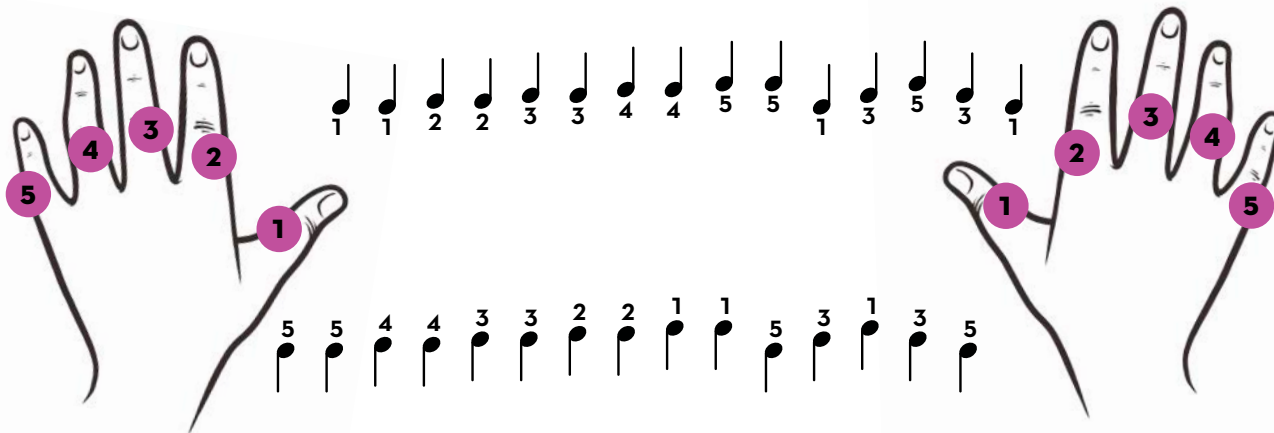

7. Изправете се. Отпуснете ръце отстрани и ги отпуснете. Обърнете внимание на естествената извивка на дланите, все едно държат топка. Когато отново седнете, поставете пръсти на клавиатурата, като запазите същата извивка.
8. Поставете ръцете си на клавиатурата, като поставите пръстите

си върху централната част на белите клавиши. Дръжте дланите си над клавиатурата, като не ги отпускате на клавишите, нито на ръба под тях.

9. Натискайте клавишите с възглавничката на пръстите. Дръжте всеки от пръстите извит, като го движите от кокалчето на ръката. Когато натискате клавишите, дръжте ставите сгънати.

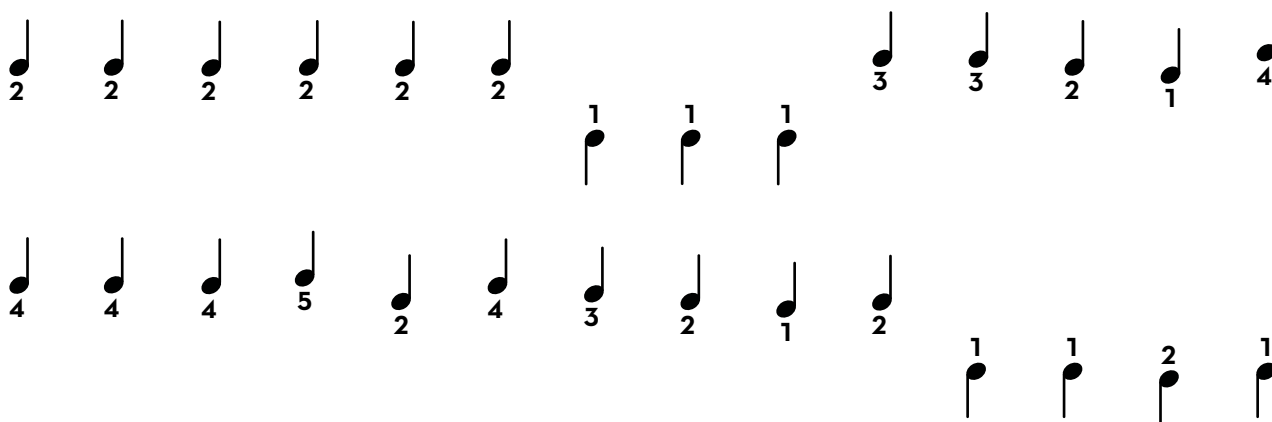
Свирене с номера на пръстите

За да ви помогнем да сложите правилния пръст на всеки клавиш, пръстите са номерирани, както е показано тук. Номерата

на пръстите са написани в бележките.

Поставете ръка върху която и да е група от пет клавиша, като държите всеки пръст над един клавиш. Упражнявайте номерата

на пръстите, като свирите клавишите с правилния пръст, както е показано. Нотите с опашките нагоре са за дясна ръка. Нотите с опашките надолу са за лява ръка.

Свирене на „На хълм самотен нейде там“

Поставете ръце на клавиатурата, както е показано по-долу.

По групите от по две и три черни клавиша, ще можете да откриете правилната позиция.

Изсвирете този химн, като следвате показаните по-долу цифри за всеки пръст. Нотите с опашките нагоре са за дясна ръка, а нотите с опашките надолу са за лява ръка. Упражнявайте химна, докато можете да го свирите. Използвайте подходите, описани в списъка от девет точки.

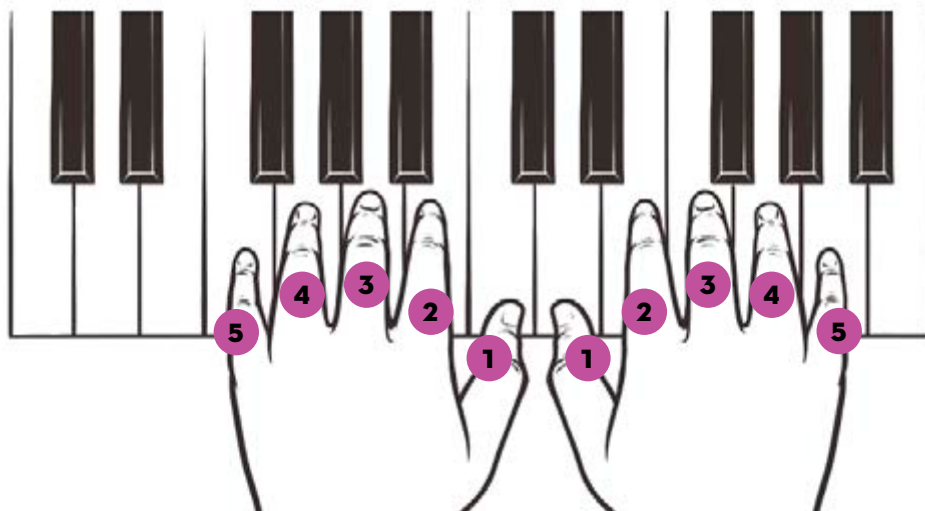
Вече сте започнали да свирите на пиано и сте научили проста мелодия на химн. За да можете да свирите други химни, ще трябва да научите основни положения като ритъм и такт, както и различните ноти.

А ето и основната част: токущо изученият от вас урок е урок номер едно в Църковния курс по пиано (Church Keyboard Course), на разположение на шест езика от службите по разпространение¹. Лесните за следване уроци ви помагат да се учите самостоятелно или на групи. Бихте могли да включите и цялото семейство,

като се учите заедно да свирите на пиано като семейна дейност. Курсът може да бъде завършен само за шест седмици.

Редица прочувания показват, че уроците по музика подобряват уменията на децата да се съсредоточават, академичните им постижения и мисловната дейност².

Чрез усвояването на музикални умения, ние развиваме талантите, които Господ ни е дал, увеличаваме своето знание и научаваме нови начини да използваме своите знание и таланти, за да изградим Неговото царство. ■

БЕЛЕЖКИ

1. За да поръчате Keyboard Course Kit, посетете store.lds.org.
2. Вж. Laura Lewis Brown, „The Benefits of Music Education“, pbs.org; Jessica Velasco, „How the Arts Can Help Students Excel“, the Science of Learning Blog, 11 дек. 2012 г., scilearn.com/blog/how-arts-help-students-excel; „Music Helps Children Learn Maths“, *The Telegraph*, 22 март 2012 г., telegraph.co.uk.

РЕШЕНА ДА СЕ ОТКАЖА

Моите умения на пианото не се подобряваха, дори с години упражнения. Родителите ми казаха, че мога да се откажа при едно условие: трябваше да науча 50 химна.

От Гретчен Блекбърн

В турнах се в къщата с насълзени очи след поредния разочароващ урок по пиано. Вече четвърта година взимах уроци по пиано и бях постигнала малко над най-основни умения. Учителката ми се опитваше да посочва нещо положително относно моето свирене, но това още повече ме разстройваше. Родителите ми плащаха за уроци по пиано, които нито исках, нито ми даваха надежда.

Поисках от родителите си да се откажа. „Моля ви – умолявах ги аз. – Ще направя каквото искате. Какво да бъде?“

След като поговориха, те казаха: „Ако научиш 50 химна, ще ти позволим да се откажеш“.

Веднага започнах да се упражнявам. Толкова силно исках

да се откажа, че бях готова да прекарвам допълнително време на пианото. Първият химн, „За пророка ни славим Те, Боже“ (Химни, № 12), ми отне почти месец. Но все още бях решена да се откажа, затова продължих да се упражнявам.

И се случи нещо интересно: химните започнаха да стават все по-лесни. През цялата седмица се чувствах по-щастлива. Започнах да си тананикам химни през деня и да пея по-високо на събранието за причастие.

С времето спрях да си записвам колко химна бях научила. С нарастването на моите умения осъзнах, че мога да науча нов химн почти идеално за по-малко от 30 минути.

Когато накрая ги събрах всичките, се оказаха доста над 50 химна. И нямаше начин да се откажа от пианото. Бях станала доста по-уверена в своите способности да свиря и почувствах силата на химните в моя живот.

Химните са като Писанията: те съдържат истина. Когато свиря химни, сякаш се потапям в Писанията. Усвояването на химните даде ново начало за изграждане на моето свидетелство и изучаване на истината. Усещам как си повтарям думите на различни химни, за да ми помагат през деня. Свиренето на пиано е укрепило свидетелството ми и е отваряло врати за мен навсякъде, където отивам. ■

Авторката живее в Ню Йорк, САЩ.

ШОК, СКРЪБ И БОЖИЯТ ПЛАН

През **най-съкрушителното преживяване** в живота ми,
чувствах, че **Небесният Отец е с мен** през
цялото пътуване.

От Паола Кашупи

Една ранна утрин през 2008 г. моята майка ме събуди, за да отида на училище. Бях много щастлива през тази утрин, но не знаех, че този ден щеше да бъде най-лошият в живота ми и че тогава за последен път бях с майка си. Не успях да присъствам на всички часове през този ден, защото един приятел на семейството трябваше да ме вземе от училище и да ми каже, че тя се бе самоубила. Бях само на 12 години.

Мислех си: „Как ще живея без моята майка?“ Тя бе най-добрата ми приятелка.

Плачех в продължение на месеци. Не обичах училището, защото останалите деца се отнасяха различно с мен и ме съжаляваха. Нямах представа какво трябваше да направя, само знаех, че трябва да бъда силна.

Един ден, пет-шест месеца след смъртта на майка ми, бях сама в стаята си до прозореца и плачех, опитвайки се да разбера за какво живея. Изведнъж чух глас в главата си: „Ти си Моя дъщеря; няма да позволя да страдаш“. Знаех, че това е Бог. Но ме изненада, защото вече не вярвах в Него, особено след като считах, че именно Бог е отнел моята майка. И въпреки че не знаех какво исках да каже Той, почувствах сигурност.

Три години по-късно отидох в Рим, Италия, на посещение на моя чичо. Той все ми разказваше за църквата, в която ходи. Една неделя ме заведе. Винаги ще помня

как доближих вратите на сградата за първи път и как почувствах обичта на Небесния Отец, когато влязох за първи път.

Започнах да ходя на църква всяка неделя и да участвам във всички дейности през седмицата. Обичах да бъда с младежите на Църквата. Те ме правеха щастлива. Те мислеха и вярваха в същите неща като мен. След това, три месеца по-късно, лятната ваканция приключи и трябваше да се върна в Албания.

Когато се върнах у дома, разказах на татко за изпитаните чувства и колко щастлива съм била през цялото това време. Това не му хареса. Каза ми, че не ми позволява да продължа да ходя на църква или да уча повече за нея. Трябвало да имам търпение през следващите три години, докато навърша 18. След това можело да реша сама за себе си и да бъда кръстена.

През този период бях благославяна от много хора, които ми разказваха какво бяха научили всяка неделя на църква. Една от тях беше Стефани. Тя живяла в Италия, когато моят чичо се присъединил към Църквата, но се завърнала у дома в Съединените щати. Чичо ми сметна, че ще е хубаво да си пишем, затова я добавих като приятел във Фейсбук.

Въпреки че не бяхме се срещали лично, винаги ще бъда благодарна за това, че ми помогна да изградя

вярата си и да науча повече за Евангелието на Исус Христос. Тя ми пишеше почти всяка неделя и ми разказваше всичко, което беше научила на църква, и след това отговаряше на въпросите ми. Тя бе истинска моя приятелка.

Накрая, след години търпение, бях кръстена само два дни след 18-ия си рожден ден. И скоро ще споделя с майка си почувстваното през онзи ден щастие, защото ще бъда кръстена за нея. Знам, че тя ще бъде щастлива от живота, който избрах.

Чувствам се благословена от Небесния Отец, защото Той бе с мен през цялото пътуване. Просто трябваше да имам търпение, защото Той е имал план за мен. И именно Той ми даде силата да мога да устоя на всички мои трудности. Той винаги бе насреща, като ми помагаше да бъда по-щастлива. ■

Авторката живее в Албания.

От старейшина
Жосе А. Тейксеира
От Седемдесетте

ИЛЮСТРАЦИЯ ОТ ДЕЙВИД МАЛАН

ДОРИ АКО СТЕ СРАМЕЖЛИВИ

*Доверявайте се на Господ и Той
ще благослава усилията ви да
споделяте Евангелието.*

Като новопризован президент на мисия в Бразилия, интервюирах старейшините. Поканих един от тях да ми разкаже за себе си.

„Много съм срамежлив“ – каза той. Тревожеше се, че неговата срамежливост му пречеше да служи.

Попитах го: „Мислиш ли, че въпреки това Господ може да ти помогне да бъдеш добър мисионер?“

„Вярвам, че Господ може да направи всичко“.

„Тогава Му позволи да ти помогне. Мислиш ли, че можеш да направиш това?“

„Мога“ – каза той.

Трябва да призная, че, когато излизаше, си мислих: „Е, дано стане“.

Изминаха седмици и скоро същите мисионери пак дойдоха на интервю. Този път колегата на срамежливия старейшина каза: „Президенте, не знам какво сте му казали, но определено настъпи промяна. Вече говори страхотно с хората“. Затова много исках отново да говоря с него.

Когато дойде в кабинета ми, гледаше в краката си.
„Имам добри новини – каза той. – Все още съм срамежлив, но помолих Господ да ми помогне. След това отворих устата си и започнах да говоря. И знаете ли какво? Сега правя това постоянно. Дори не помня какво казвам. И невероятното нещо е, че на хората им харесва. Чувстват Духа. Те искат да чуят това, което имам да им кажа“.

Бях удивен от промяната в този мисионер, когато той започна да се уповава на Господ. Чрез него много хора получиха щастие.

**„Все още съм срамежлив,
но помолих Господ да
ми помогне“.**

Преодоляване на страха

Когато споделяме Евангелието, понякога се чувстваме притеснени. Но както този срамежлив мисионер показва, Господ ще ни води, ако Му се доверяваме. Светият Дух ще ни помага да знаем какво да кажем (вж. 2 Нефи 32:2–3) и хората често откликват по позитивен начин, когато чувстват Духа. Мнозина се заинтригуват от нашите вярвания и искат да знаят повече.

Голяма радост

Имам свидетелство, че Небесният Отец ще ни води в нашите усилия да споделяме Евангелието и че в този процес ще чувстваме голяма радост. Всъщност, тази радост ще бъде с нас не само в този свят, но и в идния. (Вж. У. и 3. 18:16.) Това е една добра причина да излезете от своята зона на комфорт и да направите нещо, дори ако сте срамежливи. ■

ТРИ ВИДА СТРАХ, КОИТО МОЖЕТЕ ДА ПОБЕДИТЕ

Освен срамежливостта, познавам още три допълнителни вида страх, които карат някои хора да кажат: „Страхувам се, че ако говоря за Евангелието, ще изгубя приятелите си“. Хубавото е, че с вяра тези страхове могат да бъдат преодоленни.

1. НЕ ЗНАМ ДОСТАТЪЧНО.

Ако ви липсва знание за Евангелието, пълновременните мисионери могат да помогнат. Те могат да ни научат на посланието на Възстановяването, да ни помогнат да укрепим вярата си в Господ Исус, да ни помогнат да разберем покаянието и как можем да го прилагаме в живота си и защо кръщението и дарът на Светия Дух са важни. Друг източник на знание е *Проповядвайте Моето Евангелие*. Насърчавам всеки млад мъж и всяка млада жена да си набави негов екземпляр и да го включи във всекидневното си изучаване на Писанията.

2. НИКОГА ПРЕДИ НЕ СЪМ ПРАВИЛ ТОВА.

Ако ви липсва опит, работете с мисионерите! Те могат да ви помогнат да знаете какво да казвате и какво не в дадена ситуация. Когато прекарвате време с мисионерите, ще чувствате обичта, която те изпитват към Евангелието и към своите близни. Те са открили смелостта да споделят Евангелието и могат да ви помогнат да направите същото.

3. СТРАХ МЕ Е ДА СПОДЕЛЯМ.

Когато споделяме своето свидетелство, ние помагаме на своите приятели да видят по-висши хоризонти и те започват да ни уважават и обичат по един по-различен начин. Това се случва почти всеки път. Много млади хора казват: „Беше ме страх, но когато започнах да говоря открито, моят приятел започна да ми се доверява и да задава повече въпроси“. Не трябва да се страхуваме да споделяме това, което имаме. То е безценно, защото произлиза от Бог. И какъв по-добър начин да покажем обич към приятелите си от това да споделим с тях това, което знаем за истинно?

НАШЕТО ПРОСТРАНСТВО

ЧЕСТНА ВЪВ ВСИЧКО

Аливси Х., Халиско, Мексико

В началото на всеки семестър в училище, ние получаваме безплатен пакет с тетрадка, програма и още нещо. Една година се наредих, за да получа пакета си, и видях, че това, което получих, ми беше особено нужно.

На края на деня забелязах, че раздаваха още от същите пакети. Щеше да бъде лесно отново да се наредя и да получа втори пакет и реших да направя това. В края на краищата, те бяха безплатни и аз имах нужда от тези неща.

Набързо се отбих през тоалетната, където видях един забравен от някое момиче телефон. Беше

последен модел, а аз си бях загубила моя седмица преди това. Но дори не си и помислих да го задържа. „Това е кражба“ – казах си.

След това, на път да си получа втория пакет безплатни неща, осъзнах, че това щеше да бъде също толкова нечестно, колкото да задържа телефона, защото щеше да се наложи да лъжа, че още не бях получила пакет.

Бях благодарна за тази малка случка, която ме научи на важен урок. Предадох телефона и се прибрах у дома само с една

тетрадка, една програма и един допълнителен продукт, но с хубавото чувство, че съм върна във всички неща, независимо колко незначителни са те. ■

БЛАГОСЛАВЯНИ ОТ ПОДЧИНЕНИЕТО СИ НА ЗАКОНА ЗА ДЕСЯТЪКА

Сабрина Т., Сао Паоло, Бразилия

Когато бях малка, семейството ми премина през редица финансови изпитания, които продължиха, докато станах на около 10 години. Баща ми не можеше да си намери друга работа, затова продаваше на улицата и печелеше много малко. Майка ми си седеше у дома и се грижеше за мен и моя малък брат.

Но дори и през такива изпитания, ние имахме свидетелство за плащането на десятък и дарения от пост. С вяра плащахме десятък всеки месец и никога нищо не ни липсваше. Знаем със сигурност, че бяхме благославяни, заради Господната безкрайна

добрината и Неговите обещания, когато спазваме заповедите Му.

Дните на финансови изпитания накрая приключиха. Благословиите, които Господ ни даде през изминалите няколко години, бяха удивителни.

Знам, че в живота на хората, които плащат с вяност десятък и дават дарения от пост с цел да благославят живота на околните, няма да липсва нищо и ще се случи нещо по-добро, както с мен и моето семейство. Благословиите им ще се увеличават. Знам това. Преживяла съм го. ■

ДОБРЕ ЛИ ИЗГЛЕЖДА?

Погледнете пак. Сатана желае да замени истинската радост за илюзия на щастие, която никога не удовлетворява. Не опитвайте.

(Вж. Дитер Ф. Ухтдорф, „Сега можете да се справите!“, „Лиахона, ноем. 2013 г., с. 56.)

„В училище ми се подиграват, затова че съм светия от последните дни. Знам, че трябва да защитавам вярванията си, но е толкова трудно! Как мога да бъда достатъчно смел?“

Прав сте, че имате нужда от смелост, за да се справите с тази ситуация. Исус Христос заповядва: „Станете и заблестете, тъй че светлината ви да може да бъде знаме за народите“ (У. и З. 115:5). Но да имате смелостта да заблестите не означава непременно да се противопоставяте на хората, които ви се подиграват.

Каквото и да се случи, може да позволите на това противопоставяне да ви вдъхновява да бъдете по-добри. Докато работите усилено, за да укрепвате свидетелството си, можете да развиете един вид тиха смелост, която ще ви помага да кажете нещо или просто да продължите да вършите правилното, дори когато другите се присмиват.

Да те дразнят по този начин може да е разстройващо, но помнете, че можете да се молите да бъдете изпълнени с милосърдие, така че околните да могат да чувстват Христовата обич чрез вас (вж. Мороний 7:48). Тъй като всяка ситуация е различна, търсете напътствието на Духа, за да знаете как да отвърнете така както Исус би отвърнал във всеки от случаите.

В зависимост от ситуацията, може да е най-добре да говорите на четири очи с хората, които са ви се подигравали, или просто да игнорирате неприятелските реплики, като продължите да живеете според вярванията си. Ако околните не са заинтересовани от това, което имате да кажете, вашият пример за доброта, прошка и искреност може би са най-добрите послания, които да отправите.

Покажи истинска смелост

Хората, които ви се подиграват, може и да не престанат, само защото сте достатъчно смели да им кажете да спрат; обаче могат и да спрат, когато им покажете смелост чрез начина си на живот като светия от последните дни. Съвсем скоро след това одобрението на нашия Отец в Небесата може да ви осени, като така има надежда техните очи да се отворят за възстановеното Евангелие във вашия живот.

Брайт У., възраст 17 г., щат Имо, Нигерия

Открий сила в основните неща

Молитвата и постът са важни, защото ще ти помогнат да понесеш шегите и проблемите в училище, точно както Исус Христос е понесъл много подигравки, когато е бил на земята. Те ще ти помогнат да развиеш повече обич и търпение към хората.

Уолтър К., възраст 15 г., Хаен, Перу

Бъди напътстван чрез молитва

За дълго време бях единственият член на Църквата в моето училище. Най-близките ми приятели ме разбираха, но други ми се присмиваха. Един ден се молих и почувствах необходимост да говоря с един от хората, които насърчавах останалите да ми се подиграват. Обясних, че не чувствам гняв към него, но че го моля да ме уважава по начина, по който той

иска хората да го уважават. След като чу нашия разговор, един от учителите ми винаги ме защитаваше, когато виждаше проблем. Знам, че Господ ще бъде с вас, когато говорите с тези хора.

Шанела С., *възраст 14 г., Пангасинан, Филипините*

Изгради свидетелството си

Първо, придобий истинско свидетелство за истините, които желаяш да споделяш с околните. След това избери да чувстваш обич към хората, които ти се присмиват и да не навлизаш в спорове, защото раздорът не се одобрява от Бог (вж. 3 Нефи 11:29). Най-важното, стреми се винаги да имаш Духа да бъде с теб. Духът ще ти помага да чувстваш повече обич и смелост и ще даде сила на думите ти.

Юлия Ф., *възраст 19 г., Хесе, Германия*

Обичай неприятелите си

Бил съм в подобни ситуации. Ако имаш вяра и се смириш, ще бъдеш благословен със сила и вяра, за да „обича(те) неприятелите си, (да благославяте тия, които ви кълнат, ... (да) се молите за (тях)“ (Матей 5:44). Насърчавам те да търсиш в Писанията стихове, които да ти помогнат да бъдеш силен. Моли се, когато се чувстваш сам в своята вяра. Римляните 8:31 гласи: „И така, какво да кажем за това? Ако Бог е откъм нас, кой ще

бъде против нас?“ Бог е на твоя страна! Всичко е възможно.

Рейгън Т., *възраст 15 г., Юта, САЩ*

Не се страхувай

Говори за религията си по-често или нарочно прави неща, които да привличат вниманието на околните към нея. Бях в подобна ситуация и написах „Обичам моята Църква“ на раницата си. След като направих това, ми се дадоха няколко мисионерски възможности и показах на хората, че не ме е страх да им кажа, че съм член на Църквата. Каквото и да правиш, не им позволявай да те засегнат. Моли се за тях и за себе си. Скоро ще откриеш, че ако се съсредоточиш върху спасението на техните души, няма да те е толкова страх да им кажеш истината за Евангелието на нашия Отец.

Савана П., *14 г., Тексас, САЩ*

СМЕЛОСТТА В НАШИТЕ УБЕЖДЕНИЯ

„Често е трудно да сме различни и да се отличаваме от другите. Естествено е да се боим от това, което може да си помислят или да кажат другите. Утешителни са словата на следния псалм: „Господ е светлина моя и избавител мой; от кого ще се боя? Господ е сила на живота ми; от кого ще се уплаша?“ (Псалми 27:1). Като поставим Христос в центъра на живота си, страховете ни ще бъдат изместени от смелостта на нашите убеждения“.

Президент Томас С. Монсън, „Бъдете пример и светлина“ *Лиахона, ноем. 2015 г., с. 88.*

СЛЕДВАЩ ВЪПРОС

„Как мога да знам, че Бог чува молитвите ми?“

Изпратете отговора си, а по желание и снимка с висока резолюция, до 1 май 2016 г. на liahona.lds.org, по електронна поща до liahona@ldschurch.org или на пощенския адрес (вж. с. 3).

Във вашия имейл или писмо трябва да бъдат включени следните информация и позволение: (1) пълно име, (2) дата на раждане, (3) район или клон, (4) кол или окръг, (5) вашето писмено позволение, а ако сте на възраст под 18 г., писменото позволение на вашите родители (може и чрез електронна поща) вашият отговор и снимка да бъдат публикувани.

Отговорите може да бъдат редактирани с оглед тяхната дължина или яснота.

От старейшина
Дейвид А. Беднар

От Кворума на
дванадесетте
апостоли

Какво правят апостолите?

Апостолите са Господни служители. Те пътуват,
за да посещават членовете на Църквата по света.

Първият път, когато пътувах като апостол, срещнах човек, на който му беше трудно да живее според Словото на мъдростта. Казах му следното: „Господ ме изпрати да ви предам едно много просто послание: „Можете да се справите с това. Обещавам ви, че Той ще ви помогне с това изпитание“.

Господ би ли изпратил един от дванадесетте апостоли на другия край на света, за да помогне на един човек?

Отговорът е *да*. Той постоянно прави това. ■

От световното излъчване „Лице в лице“ на старейшина и сестра Беднар.

От Керъл Ф.
Макконки

Първа съветничка
в Общото
президентство
на Младите жени

Мир в сърцето ми

Когато бях на осем години, видях пророка, президент Дейвид О. Маккей (1873–1970). Той дойде да освети една нова църковна сграда в Палмира, щата Ню Йорк, САЩ. Моето семейство отиде на освещаването. Дойдоха още много хора. Всички бяха развълнувани да видят пророка!

Бях доста малка, затова ми беше трудно да виждам с толкова много хора. Но въпреки това почувствах обичта на президент Маккей. Само за минута видях неговата бяла коса и мило то му лице. Помислих си: „Значи така изглежда един

пророк“. Бях чела за пророците в Писанията, но тогава за първи път виждах на живо пророк или какъвто и да било висш ръководител. Осъзнах, че пророците са истински хора. И ни обичаха! Винаги ще помня обичта и мира, които почувствах през този ден.

Когато бях на 11, ми се случи друго нещо, която ми помогна да чувствам мир в сърцето. Предстоеше колова конференция и имах възможността да пея в хора. Бях толкова развълнувана! Носех една хубава бяла риза и се чувствах така специално. Изпятият от нас

химн съдържаше думи от Йоан 14:27: „Мир ви оставям. Моят мир ви давам. Аз не ви давам, както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои“.

Тези думи наистина докоснаха сърцето ми и ги помня оттогава. Когато ги изпах, знаех, че са истинни. Почувствах как Светият Дух ми казва, че когато следваме Спасителя, ще чувстваме мир. Оттогава, винаги когато имам трудности, си спомням този стих и той ми дава мир. Научената в моята младост истина благослови целия ми живот. ■

СВИДЕТЕЛ

От Лари Хилър

По истинска история

„Чуйте, чуйте. Светият Дух ще шепне. Слушайте тихия и тънък глас“ (Children’s Songbook, № 106).

Итън седеше в урока и гледаше как най-добрият му приятел Сам даваше своето свидетелство. Приятелката му Сара чакаше своя ред. Сам говореше за службата, която беше извършил. Каза как има свидетелство за службата. Сара даде нейното свидетелство за семействата. Учителката на Итън също даде свидетелството си. Тя говори за храмовата работа. Всички те свидетелстваха, че Църквата е истинна. Изглеждаше, че само Итън нямаше свидетелство.

„А аз за какво имам свидетелство?“ – се чудеше Итън.

Той мислеше как той и неговите приятели бяха кръстени няколко години по-рано. Неговата учителка, сестра Калдър, изнесе реч за Светия Дух.

„Светият Дух може да ви даде едно горящо чувство в сърцето. Може да ви помогне да знаете истината – беше казала тя. – И така получавате свидетелство за това, в което вярвате“.

Итън се опитваше да върши правилното, за да може да почувства Светия Дух. Четеше Писанията и се

Изглеждаше, че само Итън нямаше свидетелство.

СТВОТО на ИТЪН

молеше. Но никога не беше чувствал това горене, за което говореха хората. Значеше ли това, че няма свидетелство?

Този въпрос не излезе от главата на Итън през целия следващ ден. Той все още мислеше за него, когато със Сам караха скейтборд след училище. Почуди се как може да попита Сам за това.

„Хей, Сам – попита Сам накрая – беше ли уплашен, когато си даде свидетелството вчера?“

Сам скочи от скейтборда и дойде в тревата. „Ами не – каза той, като седна. – Споделял съм свидетелството си на семейна вечер преди това“.

Итън дойде при него и сложи скейтборда на колената си. „Но как разбра, че имаш свидетелство?“

„Ами, молих се и се почувствах добре за това“.

Итън бавно кимна и завъртя едно от колелцата с ръка. И той искаше някак си да се чувства по този начин.

Вечерта, когато къщата стана тъмна и утихна, Итън коленичи до леглото си, за да се моли.

„Небесни Отче – каза той – моля Те да ми помогнеш да получа свидетелство. Помогни ми да знам, че Църквата е истинна. Че Джо-зеф Смит е пророк. Че Книгата на Мормон е истинна“.

По едно време Итън спря. Замисли се за минута. След това си зададе въпроса: „Добре, сега знам ли нещо?“

След това го обзе едно тихо и спокойно чувство. То не беше силно и горящо чувство. Но Итън знаеше, че *това* беше Светият Дух.

Итън си помисли следното: „Вече знам, че знам“. И докато мислеше за това, осъзна, че и преди това е изпитвал това спокойно чувство.

Когато четеше Книгата на Мормон, чувстваше, че е добра и правилна. Сега вече знаеше, че с това чувство Светият Дух му свидетелстваше. Когато ходеше на църква и чувстваше, че е добре и правилно да бъде там, това също беше Светият Дух. Той вече беше получавал свидетелство!

Не беше нужно да знае всичко веднага. Но знаеше, че Светият Дух е реален и може да му помогне да изгради свидетелство.

Итън отново започна да се моли. Но този път, за да благодари. ■

Авторът живее в щата Юта, САЩ

Песос за Небесния Отец

От Анхела Пеня Дале

*„Търсиш ли мир, покой,
Божиите заповеди спазвай“ (Children’s Songbook,
№ 146).*

Ана сдъвка последната хапка тортиля. Тя бе мека и вкусна. Ана обичаше тортилите на нейната баба. Те бяха най-добрата част от закуската.

Ана гледаше как нейната баба, „Абуела“, миеше чиниите.

Всичко беше като всяка друга сутрин. Освен едно нещо.

Абуела обикновено отиваше на пазара, за да купи храна. Но не и днес. Днес нямаше пари, за да купи храна.

„Какво ще ядем утре?“ – се чудеше Ана.

Тогава Ана си спомни. Тя знаеше къде има пари! Вечерта беше видяла как Абуела поставя няколко песос в малка бяла торбичка.

„Абуела, забрави ли? Имаш пари за храна“.

„Какви пари?“ – попита Абуела.

Ана изтича, за да вземе парите. Тя разклати торбичката с монети. *Дрън! Дрън!*

Абуела се усмихна. „Това е десетгъкът ни, Ана. Това са *Неговите* пари“.

„Но какво ще ядем утре?“ – попита Ана.

„Не се притеснявай – каза Абуела. – Имам вяра, че Небесният Отец ще ни помогне“.

На сутринта Абуела даде на Ана последната царевична тортиля.

След това седна в стола си. Тя шиеше червени цветя на една рокля и разказваше за живота си като малко момиче. Не изглеждаше разтревожена.

След това на вратата се почука. Ана изгича да отвори.

„Чичо Педро!“

„Почувствах, че трябва да ви посетя вас двете“ – каза чичо Педро. Той сложи три торби на масата. В едната имаше брашно за торти-ли. В друга имаше месо. А в третата свежи зеленчуци от пазара.

„Скъпи мой сине – каза Абуела. – Ще ти соготвя най-хубавата супа топчета!“

„Ти правиш най-хубавата супа на света“ – каза чичо Педро.

Ана се засмя и плесна с ръце.

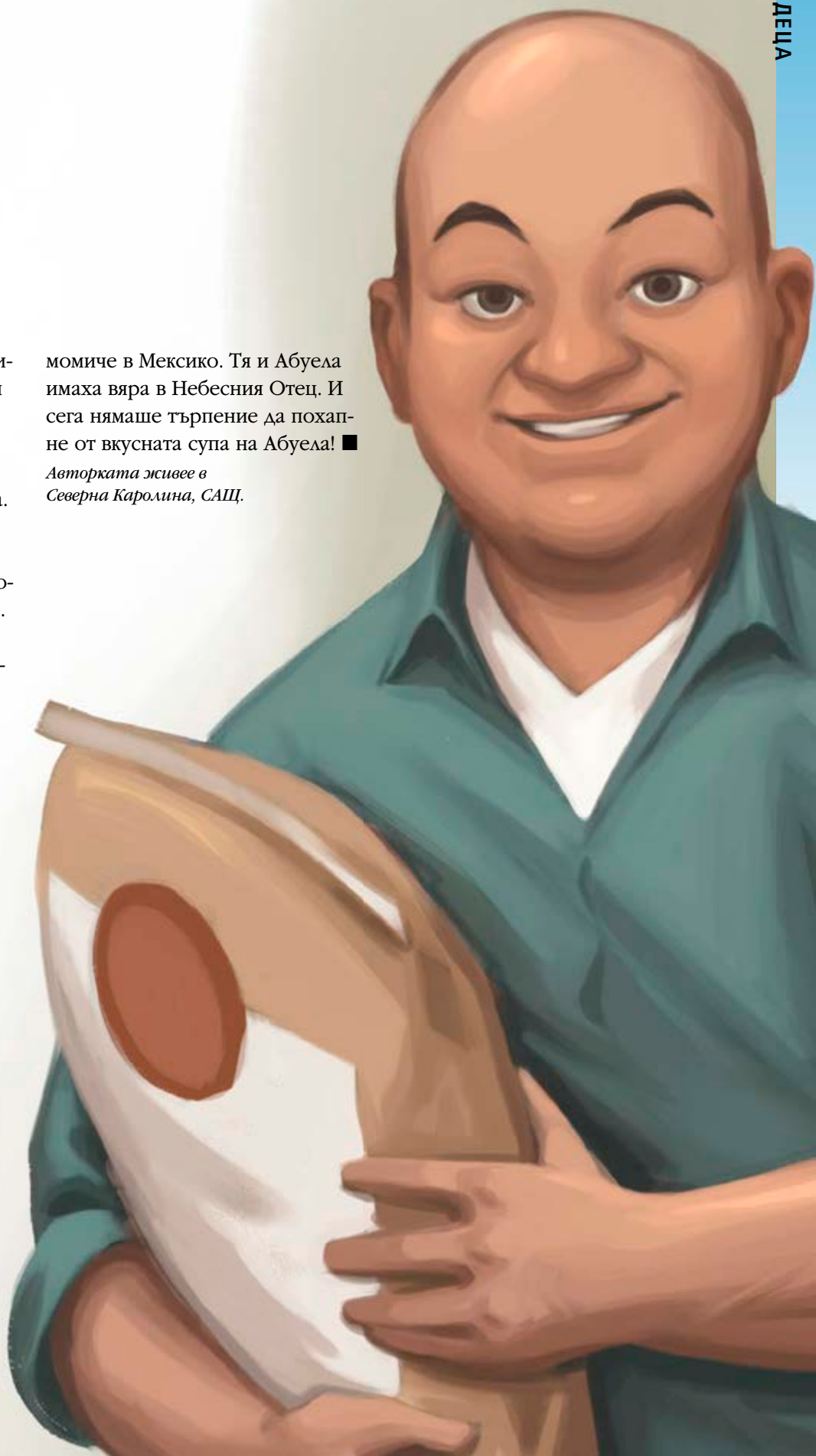
След това спря. Искаше да научи нещо. „Абуела, ти знаеше ли, че чичо Педро ще дойде днес? За това ли не се тревожеше?“

„Не – каза Абуела. – Когато плащам моя десятък, имам вяра, че Небесният Отец ще ме благослови. И Той направи това!“

Ана прегърна Абуела. Почувства се най-щастливото

момиче в Мексико. Тя и Абуела имаха вяра в Небесния Отец. И сега нямаше търпение да похапне от вкусната супа на Абуела! ■

Авторката живее в Северна Каролина, САЩ.

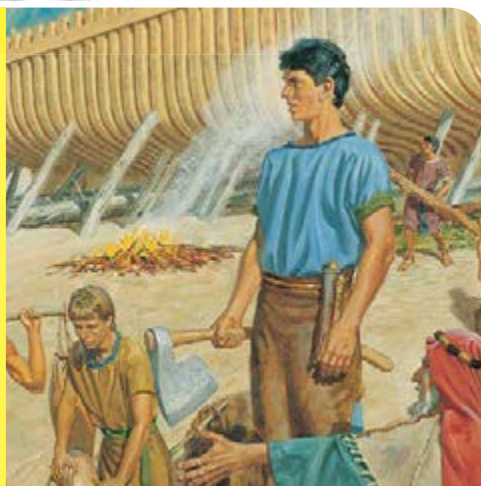

Следване на пророци и апостоли

От Джена Кофърд

Бог призовава пророци и апостоли, които да ни учат на това, което Господ желае да знаем. В Писанията можем да прочетем за пророци като Ной, Нефи и Джозеф Смит и апостоли като Петър и Павел. Имаме пророци и апостоли днес!

ФРАГМЕНТ ОТ ГОСПОДИ ИЗПЪЛНЯВА ВСЯКИ СВОИ СЛОВА. ОТ КЛАРК К. ТРАЙС. ФРАГМЕНТ ОТ ДЖОЗЕФ СМИТ-МЛАДШИ. ОТ ДАНКУЪРТА. УЕГЕЛАНД.
ФРАГМЕНТ ОТ РАЗКАЗИ ОТ НОВАЯ ЗАВЕТ. ОТ ПОЛ МАН. ФРАГМЕНТ ОТ НЕФИ И ЛЕХИИ РЪКОВОДЯТ СТРОЕЖА НА КОРАБА. ОТ ДЖЕРИ ТОМПСЪН.
ИЛЮСТРАЦИИ ОТ ГАРТ БРУНЪР

Какво е „пророк, гледач и откровител“?

Пророкът говори с Бог.

Гледачът може да види миналото, настоящето и бъдещето.

Откровителят ни разкрива (или показва) Божията воля.

- Членовете на Първото президентство всички са пророци, гледачи и откровители. Такива са и всички апостоли.
- Само президентът на Църквата има властта от Бог да ръководи цялата Църква.
- Колко пророци, гледачи и откровители имаме общо?

12 15 3 1

Отговор: 15

Защо е важно да се следва живия пророк?

Пророкът е като човек, който пази на кула (вж. също с. 38). Той може да види приближаващата опасност и да ни каже как да бъдем в безопасност. Той ни помага да следваме Исус Христос.

Какво нашият пророк е поискал от нас да правим?

Нашият пророк днес е президент Томас С. Монсън. Ето някои от нещата, които той е поискал да правим.

- Да следваме Исус Христос и да обичаме всички.
- Да плащаме десетък и да даряваме в мисионерския фонд.
- Да не гледаме лоши филми, телевизионни програми и други медии.
- Да сложим картина на храма във всяка стая.
- Да изучаваме речи от общата конференция.
- Да посещаваме възрастни хора и да бъдем добри съседи.

Изберете едно от тези неща, което да изпълните този месец. Какво ще правите? ■

Алма се покаява

Алма е свещеник при нечестивия цар Ной. Той слуша как пророкът Авинадий проповядва за заповедите. Алма знае, че е нужно да промени живота си и да следва Бог, вместо да върши нечестиви дела. Той записва това, което Авинадий проповядва. Започва да учи околните на Евангелието. По-късно създава семейство и нарича един от синовете си Алма.

Играех като вратар и се справях отлично. След това си спомних, че е нужно да се покая, защото предишния ден казах нещо лошо. Трябваше да направя това, но точно тогава играех футбол. След това си спомних нещо. Можем да се молим навсякъде, където е нужно! След като се помолих, се почувствах добре от това че се покаях.

Питър Г., 8 г., Юта, САЩ

Деймън Б., 8 г., Юта, САЩ

Изрежи, сгъни и запази тази карта със задачи!

Мога да се покаявам!

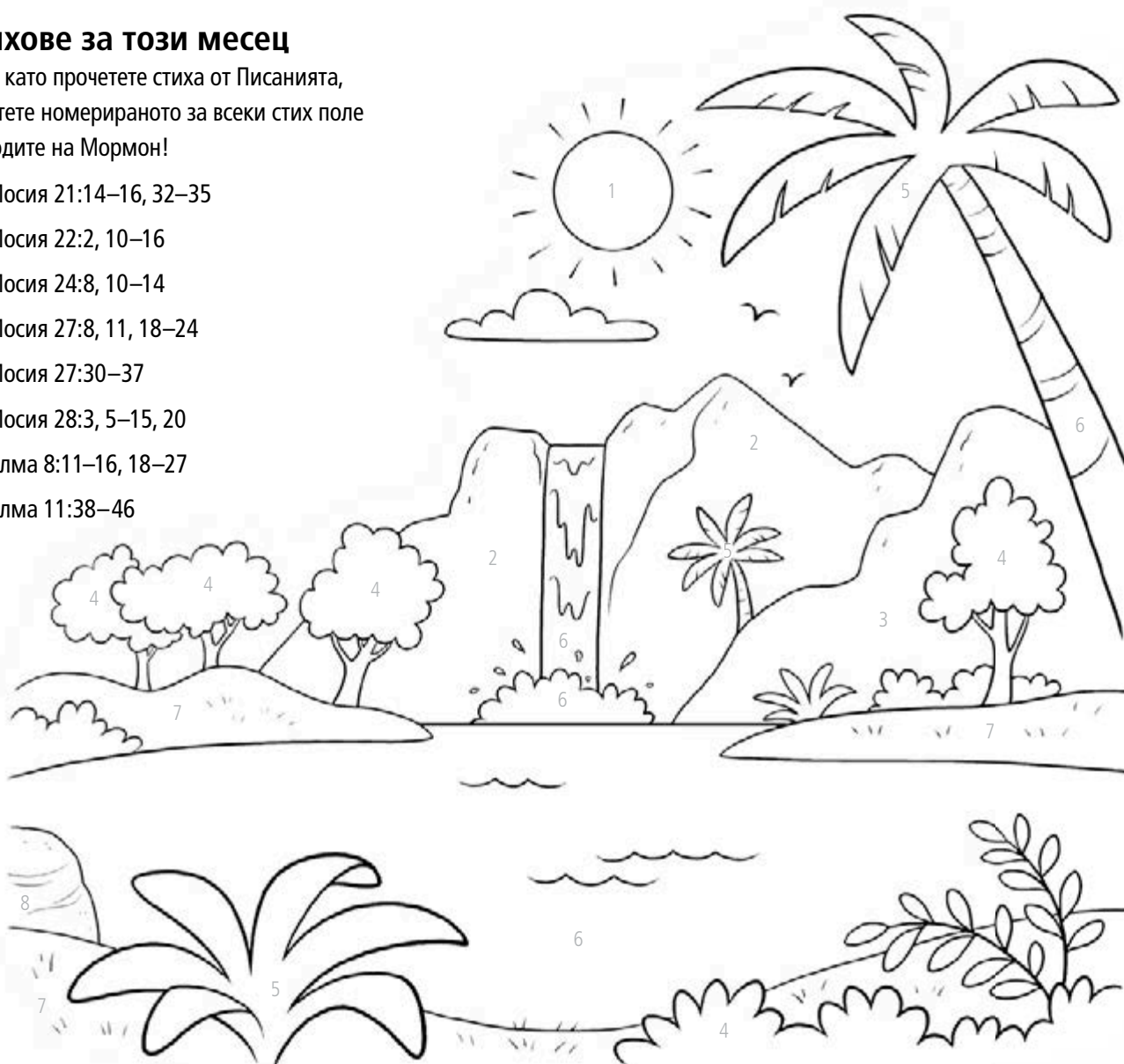
- Запометих Мосия 18:9.
- Написах или нарисувах нещо, което пророкът е казал на обща конференция.
- Избрах едно нещо, което мога да подобра. Опитах се да го правя този месец.
- Поставям си за задача да ...

АЛМА

Стихове за този месец

След като прочетете стиха от Писанията, оцветете номерираното за всеки стих поле от Водите на Мормон!

- 1 Мосия 21:14–16, 32–35
- 2 Мосия 22:2, 10–16
- 3 Мосия 24:8, 10–14
- 4 Мосия 27:8, 11, 18–24
- 5 Мосия 27:30–37
- 6 Мосия 28:3, 5–15, 20
- 7 Алма 8:11–16, 18–27
- 8 Алма 11:38–46

Водите на Мормон

Алма се крие от нечестивия цар Ной на едно спокойно място, наречено Водите на Мормон. Много хора идват, за да чуят как Алма проповядва Евангелието. Те искат да бъдат кръстени. Когато Алма ги кръщава, хората дават същите обещания, които ние даваме, когато се кръстим. Можете да прочетете повече за тези обещания на следващата страница. ■

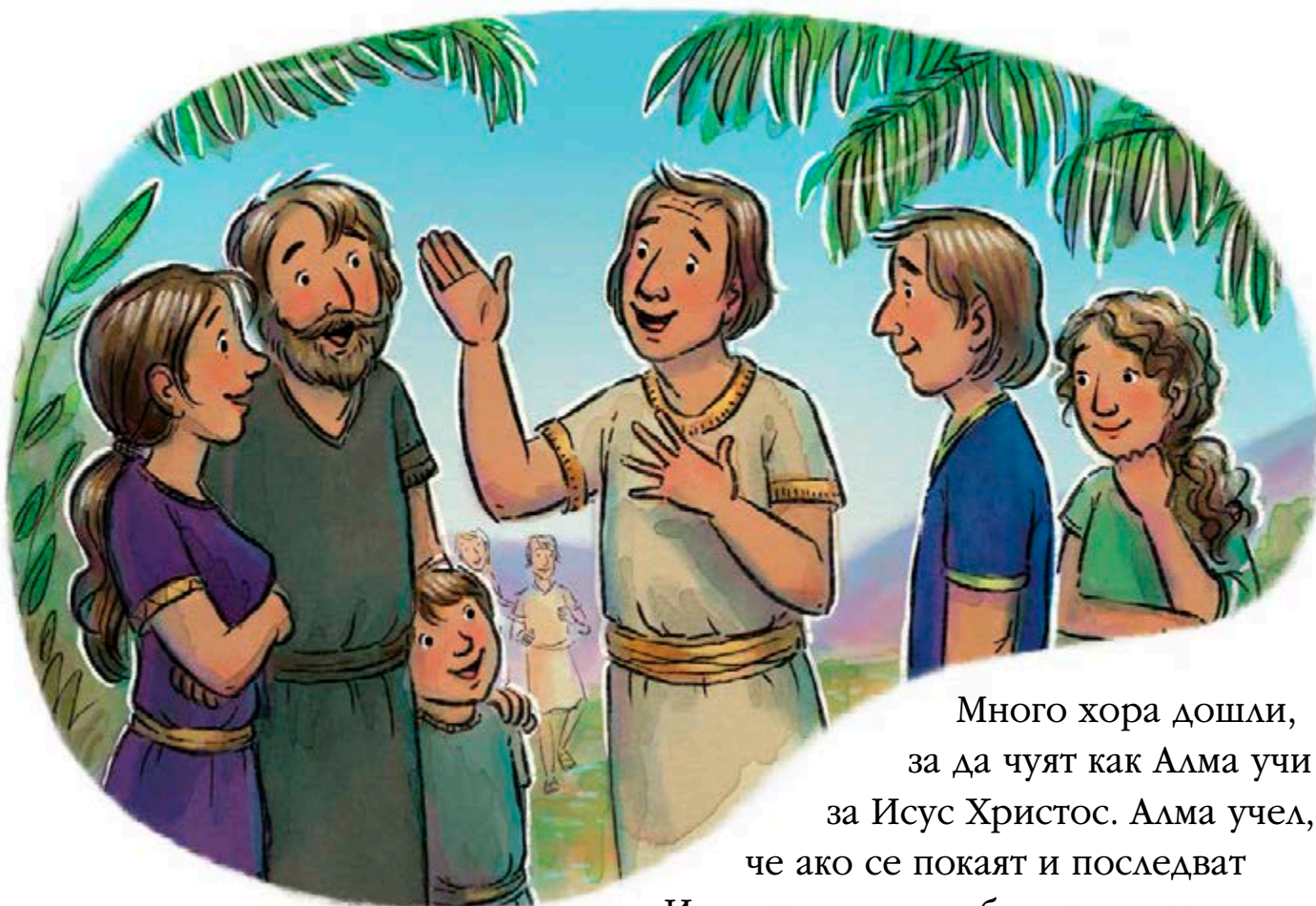
Алма кръщава много хора

Авинадий бил пророк. Той учел хората да вярват в Исус и да престанат да вършат лоши неща. Един нечестив цар на име Ной се разгневил на Авинадий. Ной не желаел да се покае.

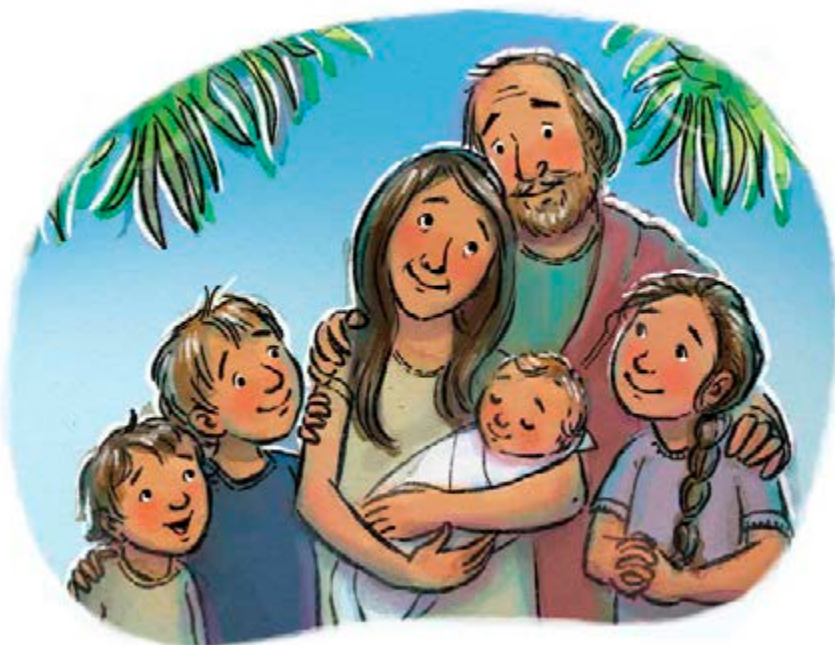

Мъж на име Алма повярвал на Авинадий. Избягал и се скрил от разгневения цар. Съжалявал за извършените от него лоши неща и се покаял, според ученията на Авинадий.

Много хора дошли,
за да чуят как Алма учи
за Исус Христос. Алма учел,
че ако се покаят и последват
Исус, те могли да бъдат кръстени.

Хората много се зарадвали.
Обещали да утешават
околните. Обещали да
обичат Бог и да казват на
другите хора за Него. Били
готови да се кръстят.

Един по един, Алма кръстил хората. Те били много щастливи да бъдат част от Църквата на Исус.

Когато се кръщаваме, ние даваме същите обещания, които дали тези хора. И ние също ставаме част от Църквата на Исус! ■

От Мосия 16–18.

Господният ден е специален ден

От президент
Джордж К. Кенън
(1827–1901)

Първи съветник
в Първото
президентство

ТЪРСЕНЕ НА ДУХОВНИ ДАРОВЕ

Колко от вас се стремят да получат даровете, които Бог е обещал да ни даде?

Всеки мъж и всяка жена в Христовата Църква може да има даровете, които Духът Божий им е определил, според тяхната вяра и Божията воля. ...

Колко от вас ... се стремят да получат даровете, които Бог е обещал да ни даде? Колко от вас, когато се покланяте пред вашия Небесен Отец в семейния ви кръг или в стаята си, настоявате тези дарове да ви бъдат дадени? Колко от вас молят Отца, в името на Исус, да ви се яви чрез тези сили и дарове? Дали живеете ден след ден, като врата, която просто се отваря и затваря, без да имате никакво чувство по тази тема, без да упражнявате никаква вяра, доволни само да бъдете кръстени като членове на Църквата и да спрете там, считайки своето спасение за подсигулено, само защото сте направили това? ...

... Знам, че Господ желае да изцелява болните, желае да дава дара

за разпознаване на духове, дара на мъдрост, на знание и пророчество, както и други необходими дарове. Ако някой от нас е несъвършен, наш дълг е да се молим за дара, който ще ни направи съвършени. Имам ли недостатъци? Пълен съм с тях. Какъв е моят дълг? Да се моля на Бог да ми даде дарове, които да поправят тези недостатъци. Ако съм избухлив човек, мой дълг е да се моля за милосърдие, което дълго търпи и е любезно. Завистлив човек ли съм? Длъжен съм да търся милосърдие, което не завижда. И така е с всичките дарове на Евангелието. Те са предназначени

за тази цел. Никой не трябва да казва: „А, това не мога да го поправа, такъв съм си“. Никой не е оправдан в това, защото Бог е обещал да дава сила за поправянето на тези неща и да дава дарове, които да ги изтриват. Ако на някого му липсва мъдрост, негов дълг е да моли Бог за мъдрост. Същото важи за всичко останало. Това са Божиите цели за Неговата Църква. Той желае Неговите светии да бъдат усъвършени в истината. С тази цел ни дава тези дарове и ги дарява на всички, които се стремят да ги получат, за да могат да бъдат съвършени хора на тази земя, въпреки множеството си слабости, защото Бог е обещал да дава даровете, които са необходими за тяхното усъвършенстване. ■

Препечатано от The Latter-day Saints Millennial Star, 23 apr. 1894 г., с. 258–261; пунктуация и главни букви стандартизирани.

ПРОЗРЕНИЯ

Как първоначалната вяра израства в знание и свидетелство?

„Не мога да си спомня време, в което да не съм вярвал в Небесния Отец и Исус Христос. Обичал съм Ги, откакто съм се учил на колената на моята майка ангел, четейки разкази от Писанията. Тази първоначална вяра е израснала в знание и свидетелство за един любящ Небесен Отец, Който чува и отговаря на молитвите ни“.

Старейшина **Роналд А. Расбанд** от Кворума на дванадесетте апостоли, „Така удивен съм“, *Лиахона*, ноем. 2015 г., с. 90.

СЪЩО В ТОЗИ БРОЙ

ЗА НЕСЕМЕЙНИ МЛАДЕЖИ

Разпознаване на фалшификатите на Сатана

с. 44

Дава се начин да разпознаете разликата между лъжите на Сатана и истините на Господ.

ЗА МЛАДЕЖИ

с. 60

ДОРИ АКО СТЕ СРАМЕЖЛИВИ

Чувствали сте се твърде срамежливи или уплашени да споделяте Евангелието? Дават се няколко предложения.

ЗА ДЕЦА

Следване на пророци и апостоли

с. 72

Какво можете да правите този месец, за да следвате пророка, президент Томас С. Монсън?

